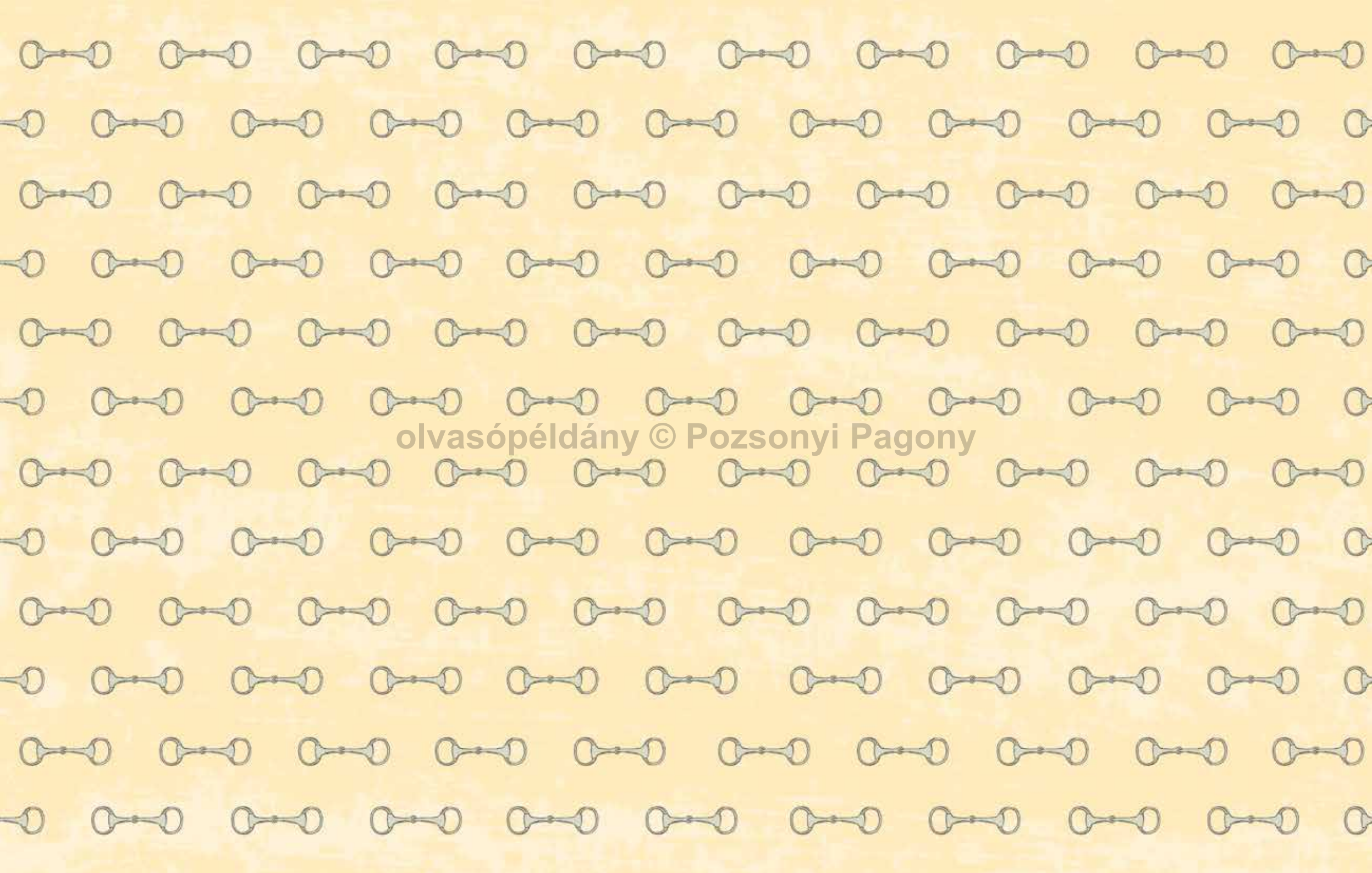

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

VADADI ADRIENN
**KOCKACUKOR
LOVASSULI**
MÓKÁS,
A SZELEBURDI CSIKÓ

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

*Köszönjük Anette Stefanie Deák szakmai segítségét
a könyvhöz, és köszönet Sárosi Annának, aki elmesélte,
hogyan kell egy csikót emberhez szoktatni!*

ISBN 978-963-410-355-4

©Vadadi Adrienn – Kőszeghy Csilla – Pozsonyi Pagony Kft., 2018
Megjelent a Pozsonyi Pagony Kft. kiadásában – www.pagony.hu

Írta: ©Vadadi Adrienn
Rajzolta: ©Kőszeghy Csilla

Felelős kiadó: Banyó Péter
Szerkesztette: Győri Hanna
Műszaki szerkesztő: Pais Andrea

Produkción munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkción vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: Reálszisztéma Dabasi Nyomda Zrt.
Vezérigazgató: Balizs Attila
www.dabasinyomda.hu

VADADI ADRIENN
KOCKACUKOR
LOVASSULI
MÓKÁS,
A SZELEBURDI CSIKÓ

Kőszeghy Csilla
rajzaival

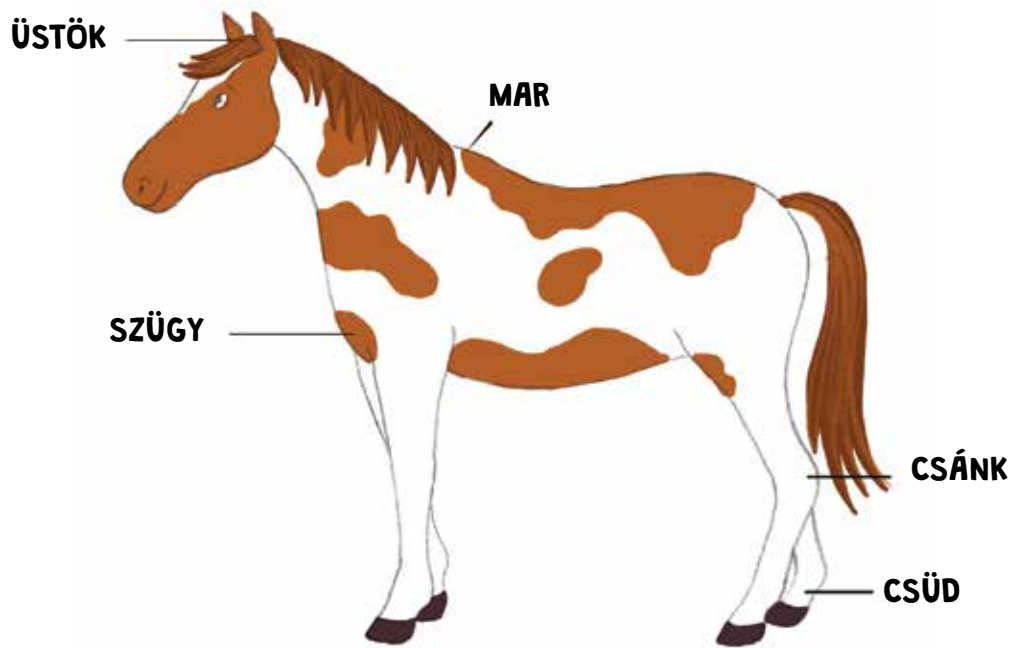

LÓPACI MÁR MÁSÉ

Már csak néhány nap van az iskolából, de alig bírok figyelni, mert úgy hiányzik Lópaci! És persze Csillag is, meg Baba, Szellő, Picipaci, Villám, Pali bácsi, még az az undok Morcos is. Tavaly nyár óta alig láttam őket. Csak az őszi szünetben egy picit, amikor nagyinál voltunk szüretelni, és karácsonykor, amikor már nagyon hideg volt és a lovak szőre úgy megnőtt, hogy úgy néztek ki, mintha plüsslovakák lettek volna. Hiába volt hosszú a szőrük, Pali bácsi csak rövid időre vitte ki őket futószáron lefuttatni, nehogy megfázzanak. Különben, ha nem jött hozzájuk lovas, egész nap a bokszokban álltak, hogy befűtsék az istállót. Mert Pali bácsi szerint a lovak olyanok, mint a fűtőtestek. Úgy be tudják szuszogni az istállót, hogy sem a csánkuk, sem a szügyük, de még a marjuk vagy az üstökük sem fázik. Hidegebb napokon ő is hozzájuk jár szaunázni.

Sokat gondolkodtam azon, mivel lephetném meg Lópacit karácsonykor. Aztán az jutott eszembe, hogy biztosan örülne valami szív- és gyomormelegítőnek. Így hát kerestem

a kamrában egy szép, mosolygós almát, nagy kemencéjén megmelegítettem, aztán alaposan befóliáztam, konyharuhába csavartam, és már nyargaltam is az istállóba, hogy még melegbe odaérjek. Vagyis nem én, hanem az alma. Mire Lópac megkapta, már csak langyos volt, de így is örült neki nagyon. Két falásra befalta az egészet! Vittem volna a többieknek is, csak nagy a többi almából almás pitét csinált, és Pali bácsi szerint azt ő jobban szereti, mint a lovak, így hát inkább neki adtam, és etetés helyett játszottam a lovakkal. Picipacival bújócskáztunk: én Szellő mögé bújtam, ő pedig megkeresett. Csillaggal labdáztam, mert Pali bácsi vett neki egy új labdát, miután az, amit Koritól kapott, kidurrant. Babának a sörényét

fésültem meg. Búcsúzólul elénekeltem a *Mennyből az angyalt*, mind az összes versszakkal, meg a *Suttog a fenyves zöld erdőt*, ami amúgy mikulásos dal, de én Télapó helyett mindig Csutit énekeltem, úgy, hogy *Suttog a fenyves zöld erdő, Csutika is már eljő*. Szerintem Lópacinak nagyon tetszett, mert a refréneknél mindig rugdosni kezdte a bokszajtót a hátsó lábával, mintha diktálni akarná a ritmust, aztán meg ő is felcsapott énekesnek, és miközben én énekeltam, ő végignyerítette az egészet.

Most, hogy végre nyári szünet van, és újra a nagyinál nyaralok, minden napot a Kockacukor lovassuliban töltök majd, mint tavaly. Már nagyon vártam, mert otthon, ahol mi lakunk, egyáltalán nincsenek lovak. Mondjuk, ha lennének, akkor sem érdekelnének. Úgysem ülnék fel egyikük hátára sem, mert én örök barátságot fogadtam Lópacival, úgyhogy most már örökkön-örökké ő lesz az én lovam, senki más.

Amikor megérkeztünk nagyihoz, egy gyors ölelgetés megpuszilgatás után már szaladtam is a lovardába, hogy mielőbb láthassam Lópacit. A lovak kint voltak a karámban, úgyhogy nem is kellett keresgélnem őket. De hiába másztam fel a karám kerítésére, hiába néztem jobbra-balra, Lópacit nem találtam sehol sem. Talán a bokszában van még? – gondoltam, és beszaladtam az istállóba.

– Lópac! Lópac! – kiáltoztam futás közben, hogy jó előre meghallja a hangomat. Annyira vártam már, hogy találkozzunk, hogy a lábam alig érte a földet, olyan széleseben nyargaltam! A szívem majd' kiugrott a helyéről, úgy dobogott! – Lópac! Lópac! – kiáltoztam, de amikor épp elértem az istállót, Pali bácsi ugrott ki elém.

– Megjöttél végre, te lány? – lépett oda hozzám Pali bácsi.
– Igen, itt vagyok! – öleltem át a derekát.
– Már nagyon vártalak! Annyi itt a dolog, hogy alig győzöm egyedül.

– Számíthatsz rám mindenben – mosolyogtam –, de előbb meg kell puszilgatnom Lópacit, mert egy percig sem bírom tovább nélküle! – Azzal léptem is tovább, Lópac felé, de Pali bácsi megfogta a karom.

– Mondanom kell neked valamit.
– Jó-jó – feleltem –, csak várj egy kicsit, hadd nézzem Lópacit!

– Épp róla van szó – nézett rám olyan tekintettel, mint akinek szomorú mondanivalója van.

Gombóc nőtt a torkomba, a hasam összecsavarodott. Bámultam Pali bácsi szemébe, de ő nem mondott semmit, csak ugyanazzal a búbanatos ábrázattal nézett vissza rám.

„Jaj, ne!” – rémültem meg. – „Lópac meghalt?” és már ki is téptem a karom Pali bácsi kezéből, és vágattam tovább.

Lópac boksza üres volt. Az ajtaja nyitva, odabent letaposott szalma. Egy könnycsepp csordult le az arcomon. Pali bácsi mögém lépett, de még mindig nem szólt egy szót sem. Kérdezni akartam, de alig jött ki hang a torkomon.

– Meghalt? – nyögtem ki nagy nehezen.

– Dehogyan halt meg! – lélegzett fel Pali bácsi. – Csak kivitték lovagolni! Épp erről akartam veled beszélni. Tavasszal jött egy úr, aki a feleségét szerette volna meglepni. Egy olyan lovat akart, aki megbízható, és lehet vele terepen lovagolni. Ajánlottam neki Babát meg Csillagot, de amikor

meglátta Rárót, akarom mondani Lópacit, nem lehetett róla lebeszélni.

– Te eladtad Lópacit? – kiáltottam olyan hangon, amilyen csak akkor tudok, ha nagyon, de nagyon mérges vagyok.

Pali bácsi a földet rugdosta. Aztán rám nézett, és így folytatta:

– De Lópacit itt marad bértartásban.

– Milyen tartásban?

– Bértartásban – felelte. – Az azt jelenti, hogy Lópacit továbbra is itt fog lakni. Szinte nem változik semmi, csak az új gazdája fizeti a takarmányát, ha kell, az orvosi ellátását, és bérlő a bokszát.

– És gondolom ezentúl csak ő lovagolhat rajta...

– A hölgy, aki a születésnapjára kapta, hosszú órákra kiveszi a mezőre, minden nap lelovagolja – mesélte Pali bácsi. – Próbálj erre úgy gondolni, Csuti, hogy egy iskolalónak a lehető legnagyobb ajándék, hogy nem csak a lovaglópályán rója a köröket. De már beszéltem az új gazdájával, és nincs kifogása ellene, hogy te is felülj a hátára.

– Köszönöm – motyogtam halkán.

– Nézd a jó oldalát! – tette a vállamra a kezét Pali bácsi. – Néhány perccel ezelőtt még azt hitted, Lópacit a fűbe harapott, és most megtudtad, hogy csak egy szebb életet kapott.

Azon, hogy fűbe harapott, mosolyogtam, de csak úgy, hogy Pali bácsi ne lássa. Aztán még tettem-vettem egy darabig Lópacit bokszában. Megigazítottam a nyalósóját, kivasilláztam a lócitromokat és friss szalmát szórtam alá, a széna közé pedig elrejtettem az almát, amit neki hoztam. Aztán hazamentem a nagyihoz, mert sehogy sem akartam Lópacit új gazdájával összetalálkozni. Haragudtam rá, pedig tudom, hogy nem lenne szabad.

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

MÓKÁS, A SZELEBURDI CSIKÓ

Másnap reggel jó korán érkeztem, hogy Lópacit még a bokszban találjam. Pali bácsi épp a szénát vasvillázta.

– Segíthetek?

– Gyere csak, ezt te is tudod már! Addig én eltalicskázom a piszkos szalmát. Aztán gyors csutakolás, mert fél óra, és itt van Ráró, akarom mondani Lópacit lovasa! – mondta, és már ki is fordult az istállóból.

Mielőtt még nekiláttam volna a szénaosztásnak, bekukkantottam Lópacihoz. Amikor meglátott, rögtön odalépett hozzám. Kilógatta a fejét a bokszajtón, hogy meg tudjam simogatni. Láttam a szemén, hogy szomorú.

– Én is nagyon sajnálom, hogy új gazdát kaptál! – bújtam oda hozzá. – De attól még mi ketten így is nagyon, de nagyon szerethetjük egymást! – és hogy egy kicsit jobb kedvre derítsem, fogtam a vasvillát, és amíg a lovak elé rakosgattam a szénát, jó hangosan, hogy Lópacit biztosan meghallja, elmeséltem, mi minden történt mostanában velem. Hogy megint osztályelső lettem, és Kincső, a legjobb barátnőm is, szóval ketten osztozunk az első helyen. Járok úszni is, a gyors

már egész jól megy, csak még levegőt nem tudok venni, ezért amikor elfogy, le kell rakni a lábam, különben nem tudok továbbúszni. Aztán Bendi is jár szolfézsra, de végigbohóckodja az egészet, ami nagyon idegesítő. Azt mondja, ő dobolni fog, ahhoz meg úgysem kell kotta, csak ütni kell a dobot, és kész.

Mire Lópacit bokszához értem, már meg is érkezett a lovasa. Gyorsan bevasvilláztam a bokszába a szénát, hogy még le tudjam csutakolni, mielőtt kimennek lovagolni, de a néni elkérte a kezemből a kefémet meg a kaparót, hogy majd ő megcsinálja. Könny szökött a szemembe, de nem akartam, hogy meglássa, ezért kiszaladtam az istállóból, elbújtam a szénakazal mögé, és csak zokogtam és zokogtam,

annyira elszomorodtam. Arra gondoltam, hogy valahogy pénzt szerzek és visszavásárolom a nénitől Lópacit. Úgyis van egy csomó felesleges játékom! Megkérem aput, hogy hozza el a nagyihoz őket, és vasárnap a piacon eladom mind! Sőt, még a nem feleslegeseket is! Vagy vállalom valami munkát! Csinálok szép, színes plakátokat, és kiragasztom a bolt ajtajára, meg a postaládákra, meg az orvosi rendelőhöz, a kocsmá elé, meg minden utcasarokra, hogy „Kutya- és macskasétáltatást vállalom!” Miután ezt kigondoltam, kibújtam a szénakazal mögül, és megkerestem Pali bácsit, hogy elmeséljem neki a tervemet. Azt mondta, nagyon sajnálja, hogy ennyire megvisel, hogy így alakultak a dolgok Lópacival, de higgyem el, Lópacinak nagyon jót tesz a változatosság. És hogy válasszak magamnak egy másik lovat, akivel foglalkozhatok.

– Itt az új kanca, Holdfény. A csikóját épp neked szántam. Lassan nyereg alá kellene szoktatni, de én nem érek rá folyamatosan vele foglalkozni, azt meg csak úgy lehet.

– Az a ló egy csikó? – csodálkoztam. – De hát sokkal nagyobb, mint Picipaci!

– Mókás már hároméves, kifejlett ló. De azért még csikó, senki sem ült a hátán. Nyereg alá kell szoktatni, hogy lehessen majd lovagolni rajta.

– És ha ledob? – rémültem meg Pali bácsi ötletétől. – Én nem vagyok olyan jó lovas, hogy meg tudjam ülni!

– Bolondnak nézel engem? – nevetett. – Dehogy engednék a hátára! Még én sem ülnék fel rá! A betanításnak, vagyis emberhez szoktatásnak is megvan a maga módja. Először csak legyél vele, sétáljatok egyet, közben pedig beszélj hozzá!

– Tudom, hogy megismerje a hangomat! – vágtam közbe, és már nem is voltam olyan szomorú.

Miután a lovak a zabot is megették és a vizet is megitták, Pali bácsi sorban kivitte őket a karámba. Nekem pedig kihozta Mókást a bokszból. Bevezette a lovaglópályára, ahol kettesben lehattunk. Amikor elengedte, Mókás úgy megörült a szabadságnak, hogy rögtön elkezdett szaladgálni. Aztán végigszaglászott mindent. A kerítést, a bójákat, az akadályokat, a futószárat, az ostort, a pálcákat. Mindent, de mindent, amit csak talált. Nem úgy, mint ahogy a felnőtt lovak szokták,

hanem kisgyerek módjára! Néha bolondosan megrázta a sörényét, aztán ugrott egyet, vágtazni kezdett, és nagyokat nyerített. Amikor már mindent megcsodált, odakocogott hozzám a lovaglópálya kerítéséhez.

– Szia! – nyújtottam be a kezem hozzá, hogy megsimogassam. De hiába, mert sehogy sem tudtam elérni, mindig elugrott, mintha fogócskázni akarna.

– Annyira aranyos! – nevettem. – Bemehetek hozzá?

– Bemehetsz nyugodtan – felelte Pali bácsi. – Tudod a szabályt: kerülj a farát!

– Kerülöm! – kuncogtam, azzal bemásztam Mókáshoz a lovaglópályára, vigyázva, hogy ne kerüljek a háta mögé, nehogy megrúgjon.

Micsoda tágasság! Szaladok, futok, rohanok! Most visszafelé is! Rohanok, futok, szaladok! És most odafelé, szaladok, futok, futok... megállok. Mi ez az izébizé? Lássuk csak! Megszagolom. Hmmm! Ennek olyan szaga van, mint a bokszejtónak! Ezt meg itt megnyalom. Nyál szaga van. Lépünk tovább! Na és ez? Á, nem tudom, de pfúúúj, úgy bűzölög, mint a száraz lókaki. Nézzük a következőt! Nyiha! Ez finom, mint a reggeli!

Ez brrrr! Ez megint nyami! Na, most úgy tele lett az orrom a sok szaggal, hogy a földig kell lógnom. Futok egyet, és kiszellőztetem! Trapp-trapp-trapp és trapp-trapp-trapp. Hé! Ki a csoda ez a nyúlkáló bizéke? Meg kell vizsgálnom. A feje tetején hordja a sörényét, a mellső lábait a nyaka körül lóbálja, és csak a hátsókon jár. A beszéde is teljesen érthetetlen és farka sincs. Hm...hm... az emberekre hasonlít, de ahhoz túl kicsi. Na, ne tapizzál már! Anyukám azt mondta, nem állhatok szóba idegenekkel! Szóval nem állok! Hallod? Nem állok!

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

A LÓSZELÍDÍTÉS

Ahogy Pali bácsi mondta, először csak sündörögtem, szöszmötöltem Mókás körül. Úgy tettem, mintha fontos dolgom volna a bójákkal. Közben dudorásztam, azt a dalt, amit a kedvenc lovas rajzfilmemből ismerek, és kívülről tudok, mert meg van nekünk CD-n.

*Gyere velem, együtt dobban a szív,
Száguldj vidáman, a vágta mindig hív!
Ragyogó ez a nap, mint egy szivárvány,
A lovassuliban sok-sok kaland vár!*

Közben nem is néztem Mókásra, mert azt akartam, hogy ő figyeljen fel rám. És akkor egyszer csak azt vettem észre, hogy valaki megszaglássza a vállam. A meleg lélegzetével rám szuszog, aztán azzal a cuki puha szájával birizgálni kezdi a pólómat. Úgy izgultam! Legszívesebben azonnal odafordultam volna hozzá, hogy átöleljem a nyakát, de nem mertem, nehogy megijesszem. Ezért csak tettem-vettem tovább, magamban kuncorászva.

– Most indulj el valamerre – szólt Pali bácsi a lovaglópálya széléről –, lássuk, követ-e!

Így hát elindultam. Szépen, lassan lépegettem, és közben a szemem sarkából Mókást figyeltem. Ő pedig jött, poroszkált mellettem, néha megbökött az orrával, néha pedig lemaradozott. Én csak róttam a köröket és beszéltem hozzá, de közben majd' kibújtam a bőrömből örömben, annyira zabálnivaló volt ez a cuki csikó!

Most meg mit csinál? Bejön? Anyukám azt mondta, ha nagy vészhelyzet van, fejvesztve meneküljek, ha pedig csak kicsi, nyugodjak meg és várjak, amíg elmúlik. Csak azt nem tudom, hogy ez a vészhelyzet most mekkora. Kicsi vagy nagy? Mindenesetre úgy teszek, mintha itt sem lennék. Ha én nem látom őt, akkor lehet, hogy én sem látszom.

Na de mi ez, ami bele megy a fülembe? Úgy szól, mint az isztállóban a rádió. Talán valami új sláger? Az idegen felől jön. Megnézem. Nem tűnik harapósnak. Sem ijesztőnek, sem borzasztónak. Akkor nagy levegőööő, bátorsáááág... megszagolom! Jó szaga van. Akkor most megkóstolom. Na, várj már, hova mész? Azt mondtam, megkóstolom!

– Jól van, most már figyel rád! – szólt Pali bácsi. – Akkor most elkezdheted tanítani!

El sem tudtam képzelni, Pali bácsi mire gondol. Az iskolában a padban ülve tanulunk. A tanító néni a táblánál magyaráz, mi pedig figyelünk. De hogy egy lovat hogyan szokás tanítani és mire, arról fogalmam sem volt.

– Mókás még nem érti az emberi beszédet, de te majd megtanítod neki – folytatta Pali bácsi. – Ha elindulsz, csettints a nyelveddel, hogy majd akkor is elinduljon a csettintésre, amikor a hátán ülsz. De most megyek, mert mindjárt itt vannak a lovasok! – Azzal magunkra hagyott.

Én meg addig sétálgattam, amíg Mókás egészen rám nem figyelt. Egy lépéssel mögöttem baktatott, éreztem a szuszogását a karomon. Aztán ahogy Pali bácsi mondta, megálltam. Mókás is megtorpant, de azt hiszem, zavarban volt, mert egyik lábáról a másikra lépegetett mellettem. Megvártam, amíg egy pillanatra nyugton marad, aztán csettintettem a nyelvemmel, és újra nekiindultam.

– Annyira cuki vagy! – súgtam oda neki, aztán finoman megpaskoltam a nyakát, ő pedig hagyta, és bandukolt mögöttem tovább. Sokáig gyakoroltuk még a csettintésre indulást, és én mindig nagyon megdicsértem. De nemcsak azért, mert Pali bácsi azt mondta, hogy így kell, hanem mert Mókás végre egyre közelebb engedett magához. Rájött, hogy nem kell tőlem félnie. Már azt is megengedte, hogy a sörényét végigsimítsam.

MÓKÁS MEGIJED

Hű, de szomjas vagyok! A régi istállóban a zab után a néni mindig hozott egy vödör vizet. De itt nincs néni, csak bácsi. Pali bácsi. A többiek úgy hívják, Pali bá, szóval majd én is így fogom. Csak jöjjön már azzal a vödör vízzel!

Hű, de piszkosul szomjas vagyok! Lassan kitikkadok. Hallom, hogy a többi bokszban csobog a víz, de itt egy árva cseppecske sincs. Anyu! Aaaaanyuuu! Szomjas vagyok, inni akarok! Mi? Hogy mit? Nyomjam meg? Hol? A falon? Ezt az izét? Próbálok, de sehogy sem tudom olyan magasra emelni a lábam! Mivel? Az orrommal? Pfsss! Khhh-khhh! Anyuuu, gyere! Belement az orromba a vííz! Prüssz!

Ma reggel az első utam Mókáshoz vezetett. Azért vettem egy pillantást Lópacira is, de ő a karámban valamivel nagyon el volt foglalva, nem is vette észre, hogy megérkeztem. Mókás az istállóban volt, mert Pali bácsi nem engedi be a karámba a többi ló közé. Azt mondja, nem

ÖNITATÓ

akarja bedobni a mélyvízbe, előbb szokja meg az új helyét itt nálunk. Az új embereket, az új hangokat, a szagokat, meg mindent. Mókás épp az itatóból ivott, amikor odasettenkedtem a bokszához. Csendben akartam érkezni, úgy, hogy ne vegyen észre, hogy kipróbálhassam, emlékszik-e még arra, amit tegnap tanítottam neki.

– Cs-csett! – csettintettem, mire Mókás felkapta a fejét, és odabaktatott hozzám. – Hát szia, te okos kis lovacska! – örültem meg neki. – Nézd, mit hoztam neked! – azzal elővettem egy répakarikát a zsebemből.

Pali bácsi azt mondta, nyugodtan jutalmazhatom a simogatás mellett répával is, sosem fogja megenni, mert a lovaknak kicsi gyomruk van, ezért ha jól akarnak lakni, akár egész nap képesek enni. Így aztán elhoztam otthonról az összes répát, ami nem kellett a levesbe, és a nagy megengedte. Tele is lett mind a két zsebem! Már alig vártam, hogy kivigyük Mókást a lovaglópályára, hogy a mai tanítást elkezdhessem.

– Nem vezethetem én? – néztem Pali bácsira könnyörgő szemekkel.

– Inkább én – felelte Pali bácsi röviden.

– De tegnap a lovaglópályán egész végig követett engem, már megbízik bennem!

– Azt látom, hogy bízik benned, de Mókás akkor is még egy tapasztalatlan csikó. Ráadásul új itt nálunk, el sem tudod képzelni, mi mindentől megijedhet!

– És ketten? – próbálkoztam tovább.

– Ej, te! Semmit sem változtál – nevetett. – Ugyanolyan makacs vagy, mint tavaly nyáron! Na gyere, akkor vezessük ketten!

Így aztán Pali bácsi kivezette Mókást a bokszából, és mindketten megfogtuk a vezetőszárat. Csettintettem egyet, és elindultunk hármásban a lovaglópálya felé. Az istálló elé érve Mókás beleszimatolt a levegőbe, kicsit táncolt a lábával, szóval jobbra-balra lépegetett, de Pali bácsi megnyugtatta, hogy nincsen semmi baj, én meg adtam neki egy répakarikát, így továbbindulhattunk. Lépegettünk szépen a pálya felé, de amikor a karámhoz értünk, Lópacsi akkorát nyerített, hogy Mókás megijedt. Megugrott, rángatta a fejét, a hátsó lábával pedig hatalmasakat rúgott.

– Pali bácsi! – rikoltoztam rémülten. – Jaj! Pali bácsi!

– Ne óbégass már! – szólt rám szigorúan. – Inkább menj arrébb! – azzal a vezetőszárat erősen tartva úgy suttogott Mókás fülébe, mintha mi sem történt volna. – Sssss! Jól van, jól. Nyugodj meg, nincsen semmi baj. Sssss... ssss.

Nagyon bátor volt! Egy picit sem látszott idegesnek. Lassan lépegetett a lovaglópálya felé Mókást csitítgatva, csendesítve. Mire odaértek, Mókás egészen megnyugodott. És amikor Pali bácsi elengedte, vágta az egyik nagyot körbe-körbe, aztán megállt, és mint tegnap, most is mindent szépen körbeszaglászott. A kerítést, a bójákat, az akadályokat, a futószárat, az ostort, a pálcákat. Mindent, de mindent, amit csak talált.

– Huh, ez nehéz helyzet volt! – léptem oda Pali bácsi mellé.

– Nem olyan nagy ügy! – legyintett. – Aki lovakkal foglalkozik, meg kell szokja, hogy gyakran csinálnak feszítvényt. Begyulladnak, piszkálják egymást, féltékenykednek, irigykednek, féltik a hasukat, hiszen tudod! Az a lényeg, hogy te nyugodt maradj, semmi más. Mert ha te is pánikba esel, attól a ló még jobban berezel.

Igaza van Pali bácsinak, hogy nekünk kell példát mutatnunk! Amikor anyuékkal repülővel Párizsba utaztunk, és én nagyon félttem, hogy le ne zuhanjunk, apu azt mondta, addig nincs mitől tartanom, amíg a stewardessek nyugton vannak. Mert ők már megszokták, hogy a repülőt olykor megrázza a szél, hogy forduláskor úgy bedől a gép, hogy mindenki egymásra dől, időnként meg olyan meredeken száll le a pilóta, mintha valósággal zuhannának. Izgulnivaló csak akkor volna,

ha egy légörvényben a stewardessek elfehéredett arccal fennhangon imádkoznának vagy összevissza sikítoznának.

Nekem még mindig dobogott a szívem, remegett a lábam, úgy megijedtem az előbb, amikor Mókás megugrott. De hogy Pali bácsi meg ne lássa rajtam, mennyire megremültem, inkább körbenéztem az istállóban, amíg meg nem nyugodtam.

Ebben az új lovardában minden olyan más! A régi istállóban egyfolytában anyuval voltam, és ő vigyázott rám. Ha dörgött az ég és én félttem, vadlovakról mesélt. Patkódobogóst játszott velem, ha unatkoztam. Hozzám bújott, ha fáztam, a szalma között zabot keresett nekem, ha finomságra vágytam. De anyu azt mondja, most már nem bújhatok folyton a fenekébe, ha valami bajom van, mert már nagy vagyok. És mivel nagy vagyok, itt, az új lovardában kaptam saját bokszot is, ahol egymagam lakhatok. És egy Pali bati is, aki anyukám helyett majd a gondomat viseli. De amikor jött az az éktelen nyerítés, hiába volt mellettem, én akkor is halálra rémültem.

Lassan visszatértem a karámhoz. Felmásztam a kerítésre, onnan lógattam a lábam. A lovak legelésztek, Picipaci futkározott, Morcos kapart a lábával, Lópacsi meg Holdfény nyomában járkált. Ha Holdfény jobbra fordult, akkor Lópacsi is jobbra fordult. Ha balra, akkor balra. Úgy követte, mint ha hozzá lenne ragadva. Egyszer csak Holdfény meglegelte a követősdit, és kirúgott a hátsó lábával. Nem tudom, lehet, hogy Lópacsi és Holdfény szerelmesek, csak Holdfény ezt még nem tudja. De Lópacsin nagyon látszik! Mást sem csinál egész nap, mint Holdfény nyomában járkál. Anyu azt mondja, hogy Bendi is biztos szerelmes belém, azért piszkál folyton, mert a fiúk így mutatják ki az érzelmeiket. Hát, én azért lehet, hogy megmondom Lópacsinak, hogy egy szál virággal jobban jár, mint a piszkálással!

MÓKÁS NEM FOGAD SZÓT

Lópacsi nem sokat törődött velem, csak megszagolta a pity-pangot, amit a mezőn szedtem, aztán már folytatta is a körözést Holdfény körül. Nem is bántam, hogy elfoglalja magát, mert nekem most úgyis más dolgom akadt. Hiszen itt van Mókás, őt kell tovább tanítgatnom.

Amikor visszaértem a lovaglópályához, Pali bácsi azt mondta:

– Hóóó!

– Ezt nekem mondd? – torpantam meg.

– Igen, de nem azért, hogy lecövekelj, hanem hogy legyen ez a következő szó, amit megtanítasz Mókásnak. Tudod, lónyelven stop. Először ugyanis a hangokat tanítjuk a csikónak. Játsszátok azt, hogyha megindultok, csettintesz a nyelveddel, ha megálltok, akkor pedig azt mondd neki, hóóó – azzal szaladt is a dolgára, már a távolból kiáltotta vissza: – És ne feledd a jutalmazást!

Mókás egészen nyugodtnak látszott, amikor beléptem a lovaglópályára. Amint meglátott, odajött hozzám. Megérintettem az orrát, ő meg beleszuszogott a tenyerembe.

Még meg is nyalogatott, mint egy kiskutya, biztos, mert megkívánt egy kis sósat. Amikor leckét írok, én is mindig meg szoktam kívánni a sósat. Olyankor rágcáslok egy kis ropit. Aztán ha tele leszek a ropival, már nem a sósat kívánom, hanem inkább az édeset, így hát eszek egy kis csokit is. Majd a csokira ropit, és utána megint egy kis csokit. Ropicsoki, csoki-ropi. Egészen addig, amíg kész nem lesz a házi feladat. Akkor aztán felhörpölök egy nagy pohár vizet, és lemegyek az udvarra hintázni. Gondolom, Mókás is szívesen enne valami édeset a sós tenyeremre. Így hát adtam neki egy répakarikát, aminek úgy megörült, hogy bökdösni kezdett az orrával. Én meg nevetni, mert nagyon csikis volt.

– Na, gyere, te Móka Miki! – csettintettem, és elkezdtem szlalomozni a bóják között. – Kapsz még répát, ne félj, csak előbb dolgozzunk egy kicsit!

Nagyon figyeltem, hogy úgy lépjek, hogy Mókás is elférjen mellettem. Ő pedig jött, lépkedett mellettem, épp csak egy fél lépéssel lemaradva.

Jövök-jövök, kicsi ember, csak azt nem tudom, hova. Anyukám azt mondta, érdekes lesz az iskola. De ez a körbe-körbe járkálás olyan uncsi! Inkább nem is akarok iskolás lenni!

Gyakoroltuk még a csettintésre elindulást, aztán amikor már teljesen biztos voltam benne, hogy Mókás egy életre megtanulta, mit kell tennie, ha a csettintős hangot hallja, belevágtunk a mai feladatba. Sétálgattunk jobbra-balra, aztán egyszer csak elkezdtem lelassítani a lépteim, és odaszóltam Mókásnak, hogy „Hóóó!”, azzal megálltam. De az a kis lüke, ahelyett, hogy megállt volna, úgy viselkedett, mint egy óvodás! Összevissza bohóckodott, oldalra lépegetett, lóbálta a fejét, aztán az orrával bökdösött, mintha azt mondaná, „Mit ácsorogsz itt, menjünk már!” Úgyhogy csettintettem, és újra elindultam. Mókás egy ideig jött mögöttem, de aztán, mint akinek zabszem van a fenekében, nekilendült, és körbe-körbe futkározott körülöttem. Néha megállt megszaglászni egy nyeret, vagy a szájával meghuzigálni egy ostort,

aztán felkapta a fejét, és loholt utánam, mint akinek akkor jutott eszébe, hogy én is létezem.

– Miért nem figyelsz jobban? – simítottam meg a nyakát. – Kezdesz olyan lenni, mint a Bendi! Akinek mindig fontosabb dolga akad, amíg magyaráz a tanító néni. A matokról kijáráskál pisilni, a környezetet végigszövegelem, mert mindenről eszébe jut valami. Az olvasáson katonákat rajzolgat a könyv szélére, az énekóra kellős közepén pedig beleharap a tízórai szendvicskébe. Amióta a padtársa vagyok, alig tudok tőle figyelni! De azért tudok – néztem Mókás szemébe szigorúan –, mert akarok! Úgyhogy te is akarjál, légy szíves!

olvasópéldány © Pozsonyi Págyony

De hiába papoltam, mert amint megint elindultam, Mókás újabb felfedezőköriket tett a lovaglópályán. Odament egy akadályrúdhoz és addig birizgálta az orrával, meg toszogatta a szügyével, amíg az jó nagy robajjal le nem esett. Akkor aztán persze jól megijedt, és visszaszaladt hozzám.

– Te kis bolondka! – nevettem nagyot. – Ki vagyok én, az anyukád? Na, jól van, nem kell félni, az akadályrúd nem bánt! – de már úgy simogattam, mintha tényleg én lettem volna az anyukája. Körbe-körbe a nyakát, az orrát, a forgolódva hallgatózó füleit, a marját, a hátát, mindent! Mókás pedig csak hagyta, néha beleszusogott a fülembe, aztán a zsebembe, egészen addig, amíg egy répakarikára nem talált.

– Na jó, adok – zártam a répát a markomba –, de csak ha én is kapok! Gyere csak! – csettintettem, és úgy bandukoltam előtte, hogy Mókás érezze a répakarika illatát a félig nyitott markomból. Nem is jutott eszébe most sem az ostor, sem az ugróléc! Úgy caplatott a répa után, mint aki életében nem evett. Ezért úgy döntöttem, megint kipróbálom a megállást. Lassítottam, hóztam, és hogy Mókás biztosan megálljon, odaérintettem az orrához a répás kezem. Na, nem is lépett tovább egy tapodtat sem! Ott állt előttem, mint egy kezes bárány, és ropogtatta a répakarikáját.

– Te kis haspók! – simogattam meg újra. – Szóval ez a titok nyitja!

Jól van, figyelek! Ha van tízórai, akkor figyelek. Látod, már azt is milyen jól tudom, hogyha csettintesz, mennem kell. Igaz, ezt a jövés-menést baromira unalmasnak tartom, de tudom. És azt is tudom, hogy azt a finomat pedig, amit a markodban tartasz, hóóónak hívják. De most maradj nyugton végre, el ne indulj megint, csak adjad azt a hóóót! Hú, de finom! Adjál még! Hóóó-hóóóóó-hóóóóó!

olvasópéldány © Pozsonyi Pagonny

HOLDFÉNY, A DÍJUGRATÓ LÓ

A répa-dolog nagyon jól bevált. Mire Pali bácsi visszaért, Mókás már jelre indult, jelre állt meg. Meg is mutattuk neki, mit tudunk.

– Ezt nevezem! – veregette meg a vállam. – Tudtam, hogy Mókás jó kezekben lesz nálad. De most gyere, vezessük vissza a bokszába, mert mindjárt itt vannak a gyerekek az osztálylovaglásra.

– Tényleg, az osztálylovaglás! Én is beállhatok?

– Majd ha megérkezel igazán!

– Hogy-hogy megérkezem igazán? – néztem Pali bácsira csodálkozó szemekkel. – Hiszen szőröstül-bőröstül itt vagyok, nem látod?

– Úgy értettem, akkor érkezel meg igazán, ha majd választasz magadnak egy lovat és elkezdesz vele foglalkozni.

– De hát Mókás...

– Persze, most azonban nem Mókásra gondolok, hiszen rajta még nem lehet lovagolni. Hanem egy iskolalóra. Aztán ellátod, csutakolod, beszélsz hozzá... na, de hát tudod!

– Tudom – feleltem. – A munka is a lovaglás része.

Mire Pali bácsi kihozta a lovakat a karámból és kikötötte az istálló elé, megérkezett Mira és Erik, a két nagy, akik tavaly Villám és Baba hátán lovagoltak. Mindhárman nekiálltak, hogy lepucolják a lovaikat.

– Segíthetek? – léptem oda Pali bácsi mellé. – Úgy szeretnék én is csutakolni!

– Holdfény még bizalmatlan velem is, hiába látogatom meg naponta többször. Úgy látszik, több időre van szüksége ahhoz, hogy megszokjon minálunk. Inkább kihozom neked Rárót, akarom mondani Lópacit, csutakold le őt.

– Jó – kiáltottam örömben. – Lópacit sokkal jobb ötlet!

Megörültem Lópacinak, és ő is megörült nekem. Már amikor mentünk érte, akkor ott állt a karám ajtajánál, hogy kijöhessen hozzám, bár az is lehet, hogy csak Holdfény után bámult, mert nem tudta levenni róla a szemét, annyira beleszerelmesedett. Már alig várta, hogy Pali bácsi kikösse Holdfény mellé, és végre elkezdjem a kefével meg a vakaróval lecsutakolni. Közben énekelgettem neki:

*Sárkány-paripán vágattam,
gyémánt-madarat mosdattam,
göncöl-szekeret kergettem,
holdfény-hajú lányt elvettem.*

Direkt azért énekeltem ezt a dalt, hogy Lópacit fülébe mászson a dallama. Azt hiszem, ezzel az énekkel le tudná venni Holdfényt a lábáról. Lópacit elégedetten fújtatott. Még táncikált is, mintha máris rágyújtott volna a nótára. Úgy dalolásztunk ketten, mint a régi szép időkben!

Amikor Pali bácsi, Mira és Erik elvezették a lovaikat a lovaglópálya felé, Lópacsi olyan szomorúan bámult utánuk, hogy megígértem neki, hamarosan mi is lovastornázunk együtt. És hogy ez a hamarosan minél hamarabb eljőjön, a tisztogatás után még Lópacsi sörényét és farkát is kifésültem. Aztán, ahogy a többiektől láttam, sorra felemeltem a lábait és a térdemre tettem, hogy a patkóba szorult piszkos szalmát is alaposan kikapargassam a patakaparóval. Lópacsi igazán készséges volt, biztosan ő is várja már a lovastornát! Csak állt, pillantgatott Holdfény után a messzeségbe, és hagyta, hogy tegyek-vegyek körülötte.

– Olyan csinos lettél – paskoltam meg a nyakát –, hogy kanca legyen a talpán, aki nem habarodik beléd – nevettem,

azután visszavezettem a karámba, és a többiek után futottam a lovaglópályára.

Pali bácsi utasítására Mira és Erik először lépésben, majd ügetésben tettek egy nagy kört balról, majd irányt váltottak és jobbról. Aztán kiskört is jobbról és balról, majd kígyóvonalat, fél lovardát és nyolcast. Amikor már Mira és Erik is biztonsággal irányította a lovát, Pali bácsi azt mondta, álljanak ki a sorból, és lovagoljanak külön utakon mindketten. Jó lett volna, ha mi is velük lovagolunk Lópacival, de ha várni kell, hát várni kell. Az osztálylovaglás végén, miután Mira és a nagyfiú kivezették a lovaikat a lovaglópályáról, Pali bácsi feltette a rudakat az akadályokra.

– Ez a legyező – magyarázta. – Látod, legyező formában helyezem el az ugróléceket. Így át lehet majd ugratni ott is, ahol szorosan egymás mellett vannak, de ott is, ahol jó távol.

Aztán megigazította a meredekakadályt, ami egymás fölé rakott lécekből állt, meg azt, amelyiknek két, egymástól távolabb eső léce volt.

– Ezt hogy hívják? – kérdeztem.

– Oxernek – felelte Pali bácsi. – De mondhatjuk széles akadálynak is, látod, olyan széleset kell ugrania a lónak, amilyen távol rakom egymástól a léceket – azzal felpattant

Holdfény hátára. – Akkor most kipróbálom, mit tud ez a kanca! – és ügetni kezdtek Holdfénygel.

Holdfény úgy ügetett, mint egy valóságos paripa. Kecses volt a tartása, feketén csillogó a szőre, lobogott a sörénye... Pali bácsi egészen királyfisan mutatott rajta, épp csak a korona helyett kobak volt a fején. Az ügetésből vágta ugrottak. Körbe-körbe nyargalásztak a lovaglópálya szélén. Aztán egyszer csak ráfordította Pali bácsi Holdfényt a legyezőre. Csetintett a nyelvével, meghajtotta a csizmája sarkával, amitől Holdfény még sebesebb vágta lendült, és amikor elérte az első akadályt, a mellső lábaival a magasba emelkedett, és könnyedén átugrotta a legyezőt.

– Juhéj! – paskolta meg Holdfény nyakát Pali bácsi.

Csak bámultam, hogy miket tud!

– Tudtam, hogy régebben díjugrató voltál – mondtam Pali bácsinak, miután örömtáncot járt Holdfény hátán –, de hogy ilyen ügyes, azt bocsánat, de nem gondoltam volna!

– És még milyen leszek! – nevetett Pali bácsi. – Azért vettem ezt a kancát, mert úgy döntöttem, újrakezdem. Nem vagyok már mai gyerek, de majd meglátjuk, Holdfénygel mire leszünk képesek.

– Holdfény díjugrató ló?

– Az ám, és amint láthattad, a legjobb fajtából való!

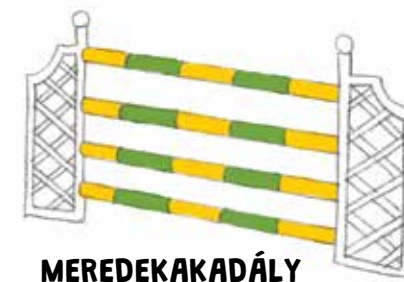
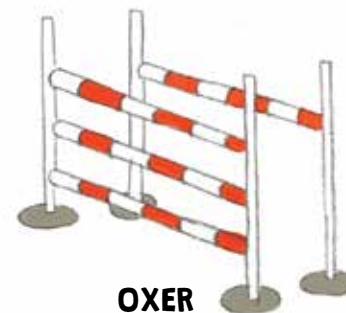
De aztán nem figyelt rám. Holdfényel tettek még egy kört vágtában, aztán következett a meredekakadály. Holdfény nekiiramodott, futott, futott, ám mielőtt átugrotta volna, hirtelen megtorpant. Pali bácsi egészen előre bukott a hátán, de nem esett le, így hát visszaült a nyeregbe, rövidebbre foga a szárat, és elfordította Holdfényt az akadálytól. Aztán újból ráfordultak. Pali bácsi most szigorúbban hajtotta, mint az előbb. Holdfény fújtatott egy nagyot, aztán nekiiramodott, vágatott, majd mintha szárnyra kapott volna, úgy emelkedett fel a magasba. A lécek meg sem rezdültek alatta.

– Jihaaa! – rikkantotta Pali bácsi. – Ez aztán a beleváló kanca! Jaj, de hiányzott már ez az érzés!

Már csak a széles akadály maradt hátra, ám amikor Holdfény azt is átugrotta, a túlsó léccét leverte a lábával. De Pali bácsit nem érdekelte, úgy felvillanyozódott a díjugratástól, hogy madarat lehetett volna fogatni vele. Leugrott Holdfény hátáról, és simogatta, becézgette. Én pedig Mókáshoz szaladtam be az istállóba, hogy összepuszilgassam. Talán belőle is díjugrató ló lesz, ha nagy lesz, és én leszek a lovasa!

Na, ne már! Ez a nyálas cuppogás undorító! Ráadásul kicsikóknak való! Kinőttem én már a pelenkából! Nem látod, hogy milyen nagy vagyok? Olyan nagy, hogy ha felemelem a fejem, nem is éred el. Naaa! A sügyre pusztát sem szeretem! Hagyd már abba, ezt még anyukámnak sem engedem! Pfuuj! Vigyázz, mert visszaadom! Tessék, itt egy a sörényedre! Meg még egy a hátsó patádra. És egy a mellsőre is, tessék. Hmmm de jó, vagyis hóóó íze van! Add csak ide, hadd szagolgassam még egy kicsit!

MÓKÁS EGYRE OKOSABB

Másnap reggel egyenesen Lópaci bokszához siettem. Arra gondoltam, ha Pali bácsi látja, hogy mi ketten újra a régi páros vagyunk, akkor talán beleegyeznek, hogy már ma elkezdjük a lovastornát. Vagyis ott folytassuk, ahol tavaly abbahagytuk. Mert emlékszem ám mindenre, a malomkörzésre, a Lópaci hátán feltérdelésre, a megfordulásra, sőt, még a felállásra is! Remélem, a lovaglás is olyan, mint a biciklizés, ha valaki egyszer megtanulja, sosem felejt el.

Lópaci kicsit furcsán fogadott. Észre sem akarta venni, hogy egy ideje már ott ácsorgok előtte, csak jöttem a bokszában az üres vödör körül, amiben Pali bácsitól a reggeli zabot kaptam.

Átlépegette az egyik oldalról, aztán visszafordult, és a másiktól. De amikor át akart szökkenni felette, beleakadt a patája, és akkorát

zörrent a vödör, hogy az istálló összes lova megugrott ijedében.

– Mit művelsz, Lópaci? – nyitottam ki az ajtaját. – Nem gátugró vagy, hanem iskolaló! – simogattam meg a nyakát, de amikor lógó üstökkel hozzám lépett, megértettem, mit művel. – Vagy úgy! Azért tipegsz a vödör körül, hogy elkápráztasd Holdfényt! Te is díjugrató ló akarsz lenni? Na, jól van – mosolyogtam. – Kezdjük előbb a külsőddel. Gyere, lecsutakollak. Én nem tudom, mit műveltél tegnap óta, de megint olyan piszkos vagy, mint egy kismalac!

Miközben kifényesítettem Lópaci szőrét, elmeséltem neki, hogy nem érek majd rá egész nap csak vele foglalkozni, mert Pali bácsitól kaptam egy nagyon fontos feladatot.

– Képzeld, rám bízta Mókást, tudod, az új kanca, Holdfény kisfiát, hogy szoktassam nyereg alá. Lehet, hogy te még nem találkoztál vele, mert Pali bácsi őt, amíg meg nem szokja az új helyét, bokszban tartja. Nézd, ha kidugod a fejed, magad is láthatod, ott van az istálló végében, Holdfény boksz mellett. Biztos azért tette Mókást az anyukája mellé, hogy ne hiányozzanak egymásnak!

Otthon én is anyuék mellett alszom, pedig van saját szobám is. Csak éjszaka, amikor felébredek, olyan egyedül érzem magam nélkülek, hogy fogom a párnámat és a takarómat, és

inkább áthurcolkodom hozzájuk. Jól befészkelődöm közéjük, mert együtt még horkolászni is sokkal jobb, mint egyedül. Vagyis én csak akkor horkolok, ha meg vagyok fázva és van dugulva az orrom. De apu akkor is tud, ha nem náthás! Nem tudom, hogy csinálja, de reggelente anyu is mindig ezt kérdezi tőle.

Mire Pali bácsi mehozta a szénát, én már csillogó-villogóra pucoltam Lópacit.

– Figyelj, Pali bácsi! – kezdtem óvatosan. – Nem volna délután egy kis idő?

– Mire kéne, ha volna? – sandított rám.

– Hát, arra gondoltam, hogy talán délután, persze miután már Mókással foglalkoztam, esetleg nem lovastornáznánk egy kicsit?

– Erre gondoltál? – csettintett az ujjával. – Képzeld, én is erre gondoltam!

Persze nekem előbb délelőtt a csikótanítás jutott, úgyhogy el is búcsúztam Lópacitól, Pali bácsi amúgy is vitte már a karámba, úgyhogy szaladtam is Mókáshoz.

Mókásnak mára azt találtuk ki Pali bácsival, hogy megismertetem a pálcával. Miután bementünk a lovaglópályára, és Mókás alaposan kifutkározta magát, végigszaglászott

mindent, hogy rendben van-e, elővettem a pálcát. Aztán megálltam Mókással szemben, és amíg ő egy nagy kupac lócitromot szagolgatott, én a pálcával elkezdtem simogatni: először a nyakát, ott, ahol paskolni szoktam, ha valamiért megdicsérem. Aztán a marját, a hátát, majd lefelé, az oldalát, elől a szügyét. Szépen lassan, finoman. De amikor a lábához értem, úgy megremegett a bőre, mint akin a hideg futkározik.

– Csikis vagy? – kuncogtam halkán, mert nem akartam nagy ügyet csinálni a dologból, nehogy megijedjen a pálcától. De azt hiszem, tényleg csiklandósak voltak a lábai, mert mindkettővel ugyanazt csinálta, amikor végigsimítottam őket a pálcával. Nagyon vicces volt, ahogy a pálca érintésétől úgy rezgett, mint a kocsonya! Úgyhogy elszórakoztam egy kicsit ezzel.

Itt egy kupacka. Egy lócitromkupacka. Vajon ki hagyhatta itt? Mindjárt kiderítem! Szimat-szimát... ez nem anyukámé. Az övé virágillatú. És az enyém sem, mert az enyém pedig zabszagú. Ennek a kupacnak itt szúrós szaga van. Biztos csalánt evett, aki idepottyantotta. A csalán nagyon szúr ám! Még a régi lovardában én is lelegettem egyet. Össze-vissza szurkálta

a nyelvem! Még jó, hogy idejében kiköptem! Szegény ló, aki ezt a kupacot ide trottyantotta! Képzelem, min mehetett keresztül, amíg a csalán végigment rajta! A torka, a pocija, végül meg a... jaj!

Azt hiszem, rámszállt valami. Lehet, hogy egy bögöly. Anyukám azt mondta, hogy a bögöly csíp. Nem merek odanézni. Ha odanézek, lehet, hogy a szemembe is belemegy. Inkább valahogy elhessegetem. A farkammal legyintsek? Vagy harapjak? Vagy szóljak a kicsi embernek, hogy ha már úgylis ott van az a bot a kezében, pöccintse le rólam? Inkább lerázom. Zzzzzz. Sikerült! Végre tovább nyomozhatom ezt a lócitromkupacot! Jaj! Megint rámszállt! Kezdek tőle tényleg berezelni. Zzzzz. És megint. Zzzzz...Zzzzz...Zzzzz. Várjunk csak! Lehet, hogy nem is engem akar ez a bögöly, hanem a kupackámra fáj a foga? Akkor jobb, ha inkább lelépek.

Amikor Mókás megelégette a dolgot, fogta magát, és odébb lépett. Én meg hagytam, hadd pihenjen egy kicsit, majd csettintettem a nyelvemmel, hogy eltereljem a pálcáról a figyelmét, és körbesétáltuk a lovaglópályát. A pálcát végig

a kezemben lóbáltam, hogy Mókás hozzászokhasson a látványához.

– Hóóó! – álltunk meg aztán egész máshol, mint az előbb. Felemeltem a pálcát, hogy Mókás hasát is megsimizzem vele, mire ő beledugta az orrát a zsebembe.

– Hééé! – kacagtam fel. – Mit csinálsz? – de akkorra már olyan hevesen kutakodott, hogy azt hittem, kigyullad a nadrágom a forróságtól, amit a zsebembe szuszogott. – Naaa! – rötyögtem. – Hagyd már abba, nem hallod? – De persze nem hagyta, sőt, már majdnem lehúzta a gatyámat. – Csak nem a répát keresed? – menekültem el előle nevetve.

Hát persze, tegnap minden megállás után kapott egy réparkát, és most nem értette szegényke, hogy miután olyan rendesen megállt a „hóóó”-ra, miért nem jár.

– Várj csak, mindjárt hozok neked jutalomfalatot! – azzal már szaladtam is az istállóba a hátizsákomhoz.

Ma inkább gerezdekre vágott almát hoztam, hogy Mókásnak változatosabb legyen a jutalomfalatja. Persze nem adtam oda neki rögtön, ahogy visszaértem hozzá, mert már nem tudta volna, miért kapja. Így aztán tettünk még egy kört, csettintettem, amikor elindultam, aztán hóztam, mielőtt

megálltam. És mivel Mókás tökéletesen teljesítette a feladatát, megpaskoltam, aztán megkínáltam az almával.

– Ugye, finom? – kérdeztem, miközben ő rágcsált, de már elő is vettem a pálcát, hogy a nagy nyammogásban a mai leckét se felejsük el.

A hasán, a farán, a combjain meg a hátsó lábain úgy vezethettem végig, mintha semmit sem csináltam volna. Mókást egyáltalán nem érdekelte. Csak a zacskó foglalkoztatta, amiben az alma volt. Mert azt odaadtam neki, hogy el tudja foglalni magát, miközben a pálcával simogatom. Persze az almát előtte a zsebembe dugtam, úgyszólván Mókás csak az illatát érezhette a zacskóban. Pali bácsi azt mondta, miután kívül-belül, alul-felül végigjártam Mókáson a pálcát, kezdjek el vele pálcá módjára is dolgozni. Ami azt jelenti, hogy emeljem fel, majd ejtsem rá Mókásra, hogy megérezze, súlya is van. Így hát hol a hátára, hol a nyakára, hol pedig a farára ejtettem rá, de Mókást annyira lekötötte a zacskó csörgése, hogy fittyet hányt a pálcára. Szerintem azt sem vette volna észre, ha a hátára ültem volna, annyira bele volt bolondulva az almás zacskóba.

– Hát ezzel meg is volnánk! – gyűrtem a zacskót a zsebembe. – Gyere, kipróbálunk valamit!

Mókás egy ideig a zacskó hűlt helyét bámulta, de aztán végre rám figyelt. Én pedig megpöccintettem a pálcával a farát, aztán csettintettem a nyelvemmel és elindultam. Mókás követett. Persze gondolom, hogy nem a pálcá, hanem a csettintés miatt, de azért én annyira, de annyira boldog voltam, hogy a pálcát is megtanítottam!

MÓKÁS MEGISMERKEDIK A TÖBBIEKKEL

Pali bácsi úgy döntött, hogy a tanítás után Mókást is a karámba viszi a többi lóhoz.

– Nem kuksolhat álló nap a bokszban – mondta –, ráfér egy kis friss levegő meg társaság. Remélem a többiek jól fogadják majd!

– Ott van Holdfény, majd ő megvédi, ha kell.

– Egy ekkora csikó már nem bújhat folyton az anyukája szoknyája alá – felelte Pali bácsi –, ki kell állnia magáért. De elég nagy a karám, legfeljebb elszalad, ha kergeti a baj!

Azért izgultam, mi lesz Mókással. Biztos nehéz lehet egy új ménesbe beilleszkedni! Az iskolában is jött egy új lány még év elején. Szegény, épp akkor lépett be az osztályterembe, amikor a hangszóróból az ünnep miatt megszólalt a Himnusz. Így hát, amíg végig nem énekeltük, ő az ajtóban állt, mi meg vele szemben a padoknál. Mindenki őt bámulta. A hosszú vörös haját, a cicás pólóját, a lesütött szemét, meg a kezét, ahogy markolássza az iskolatáskáját. De amikor vége lett a Himnusznak, és a tanító néni odalépett mellé, hogy bemutassa nekünk, már nem látszott olyan szégyellősnek,

mint az ajtóban. Kicsit el is mosolyodott. El is határoztam, hogy a szünetben Kincsővel elhívjuk sétálni, megmutatunk neki mindent. A lányvécét, az udvart, az ebédlőt, talán még Bendit is. De Bendit nem kellett volna, mert az új lánnyal, Jázminnal is csak undokoskodott, pont, ahogy velem szokott. Ránézett a hajára, és csak annyit mondott: „Hosszú haj, rövid ész, rövid haj, hosszú ész!”

Mókás viszont nem látszott szégyellősnek, amikor Pali bácsi beeresztette a karámba. Persze lehet, hogy azért, mert a lovak nem bámulták meg úgy, mint mi Jázmint az első napján. Mindegyik el volt foglalva a maga dolgával, legelesztek, és kész. Egyedül Lópacsi indult el felé, ami miatt

meg is dobbant a szívem. Lehet, hogy nem tetszik neki, hogy mostanában annyit foglalkozom Mókással. És most ki tudja, mit akar!

– Lópaci, szépen! – kiáltottam oda neki. – Hallod, szépen!

Úgy aggódtam a csikóért, mintha a legféltettebb kincsem lett volna! A kezem a szemem elé kaptam, a lélegzetem visszafojtottam, a torkomban gombóc nőtt... Biztos Pali bácsi is nyugtalan volt Mókás miatt, mert ő is ott maradt a karámnál, hogy közbe tudjon lépni, ha mégis nagy baj történik. De kár volt annyira izgulni, mert Lópaci csak barátkozni akart Mókással. Először körbeszaglászta, aztán sétáltak együtt ketten a lovak között, és nem történt semmi más.

Csókolom, Lópaci bácsi! Úgy örülök, hogy végre találkozunk! Anyukám már mesélt Lópaci bácsiról, és az itteni lovokról is egy keveset, de azért nagyon örülnék, ha közelebről is megismerhetném őket! Hű, de sokféle ló van itt! Hogy fogok eligazodni közöttük? Anyukám azt tanította, úgy illik, ha mindenkit a saját nyelve és szokásai szerint köszöntök. Az a barna kanca néni ott, az a spanyol palomino kicsoda? Csillag? Olá, olá! Na és az az arab telivérnek látszó? Szellő

néni? Arab köszönés... lássuk csak... szalemalajkum! És ez a kis porból ki sem látszó? Szellő néni fia? Picipaci? Na, gyere, paci, itt egy pacsi! Tovább, tovább! Az almásderes, Baba, magyar fajta. Patáját csókolom! Az a ló ott a bokornál miért olyan morcos? Áhá! Mert ő Morcos? Akkor jobb, ha csak biccentek neki egyet. Bicc!

Mivel Pali bácsival megnyugodtunk, hogy Mókásnak nem esik bántódása, megbeszéltük, hogy délután a terv szerint haladunk, megnézzük, mi maradt meg tavalyról a lovas tudományomból. Már szaladtam is haza nagyihoz, mert barátfület ígért ebédre. Szilvalekvárosat, jó sok porcukorral.

Sajnos a borsóleves meg a barátfüle után nem siethettem vissza a lovardába, mert anyu azt mondta, hogy a nagyi nem csak a hátamat akarja látni egész nyáron, úgyhogy ebéd után maradjak egy kicsit beszélgetni, legalább addig, amíg megisszák a kávéját. De úgy alakult, hogy anyuék kávéja után belefogtunk egy kártyapartiba is, és mivel sorozatban én nyertem, úgy döntöttem, nem sietek sehova, a lovarda meg fog várni, nem fut el.

Mire visszaértem az istállóba, ott volt Kori! Pontosabban Kori, meg egy másik lány, aki kicsit alacsonyabb volt, mint ő, talán az unokatestvére.

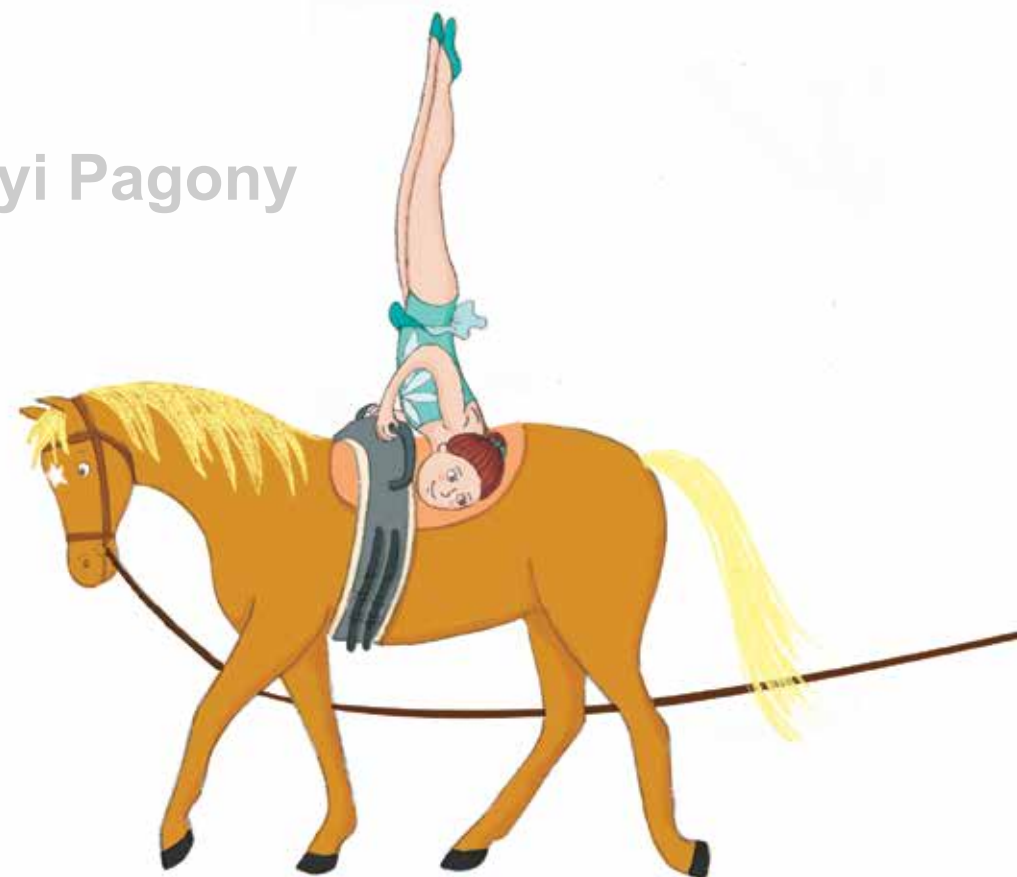
– Kori! – futottam oda hozzájuk boldogan. – Hát újra itt vagy? – Ám hiába örültem meg neki annyira, Kori úgy tett, mintha csak távoli ismerősök lettünk volna.

– Szia! – mondta hűvösen, és sugdolózni kezdett a másik lánnyal.

Mondjuk egész évben nem találkoztunk, lehet, hogy el is felejtett. Pedig én nem sokat változtam tavaly óta, alig nőttem tíz centit, és a hajam is ugyanúgy hordom, két copfban, és én is elsőre megismertem őt. Pedig most nem is lovaglóruhában volt, hanem tornadresszben, meg rásimulós nadrágban, pont, mint a másik lány. De nem sokat értem rá ezen tépelődni, mert Kori már ült is Csillag hátára, hogy Pali bácsival elinduljanak a lovaglópályára. Kori barátnője is velük tartott, úgyhogy én is követtem őket. Felmásztam a kerítésre, onnan figyeltem, mit csinálnak. Pali bácsi az új lánnyal beállt a lovaglópálya közepére, futószárra vette Csillagot, a kezébe ostort fogott. Kori pedig Csillag hátán ült a csillogós dresszében, kontyba font hajával, kihúzott háttal. Gyönyörű volt!

– Akkor most tegyünk néhány próbakört, hadd lássam, mit tudsz! – szolt Pali bácsi, azzal meglendítette az ostort,

Csillag pedig megindult. Először szép lassan lépegetett körbe-körbe, Kori pedig úgy tornázott a hátán szélesen mosolygva, mintha valóságos balerina volna! Először feltérdelt, aztán előrenyújtotta a jobb karját, hátra pedig a bal lábát. Majd visszaült Csillag hátára, és lehajtotta a fejét az oldalához, a lábait pedig felegyenesítette a levegőbe, hogy gyertyaállásba emelkedjen. Végül pedig oldalt ült a lovon, mint régen a királykisasszonyok, és közben a karjaival kecses mozdulatokat

rajzolt a levegőbe. De amikor készen volt, hetykén odaszólt Pali bácsinak:

– Ez halálunalmas! Ugrasd ügetésbe Csillagot!

– Ne siessük el a dolgokat! – felelte Pali bácsi. – Cseréljétek helyet, nézzük, hogyan üli meg a lovat Bogi.

Akkor Kori leugrott a lóról, és amíg Pali bácsi felsegítette Bogit Csillagra, megfogta a futószárat, és meglendítette az ostort. Bogi is ügyes volt. Ő még spárgázott is Csillag hátán, aztán pedig a gyertyaállásból, amit Kori is csinált, lebukfenchezett a földre. Megpaskolta Csillag hátát, és odaszaladt Pali bácsiékhoz.

– És most te jössz! – szólt oda nekem Pali bácsi.

Összerezcentem.

– De hát én Lópacin lovagolok, nem Csillagon! – Nem akartam a lányok előtt ügyetlennek tűnni. Olyan régen ültem már lovon, ráadásul ők sokkal, de sokkal ügyesebbek nálam.

– Egy lovas minden lovon lovas – felelte Pali bácsi –, nem akarom most Lópacit is felszerszámozni.

Így hát mit volt mit tenni, odamentem hozzá, és felültem Csillagra. Pali bácsi Korit és Bogit kiküldte a lovaglópálya szélére, aztán felemelte az ostort, csettintett a nyelvével, és elindította Csillagot. Sok kört tettünk meg csak úgy,

gondolom, hogy megszokjam Csillagot. Aztán elkezdtek a lovastornát. A malomkörzés egy kézzel, két kézzel, előre is, hátra is jól ment. És a ló hátán megfordulás, sőt, még a feltérdelés is! De amikor Pali bácsi azt mondta, kapaszkodjak a voltizshevederbe, feküdjek le a hátamra és emeljem magasba a lábaimat, megint összerezcentem. Ilyet tavaly nem csináltam. De nem maradhattam szégyenben, muszáj volt összeszedni a bátorságom. Végül is egész jól sikerült. Csak a lábaim remegtek, de nem estem le. Aztán még én is, mint Kori, királykisasszonyosan áttettem mindkét lábam Csillag egyik oldalára, majd visszalendítettem a helyére. Egészen meg voltam elégedve magammal, még Pali bácsi is megdicsért. De amikor leugrottam Csillag hátáról, hogy megpaskoljam a nyakát, és a szemem sarkából Koriékra pillantottam, láttam, hogy összebújva nevetgélnek meg sugdolóznak. Remélem, nem rajtam!

KORI MINDENKIVEL UNDOK

Másnap reggel gombóccal a torkomban érkeztem a lovardába, de szerencsére Koriék nem voltak sehhol. Pali bácsi betalicskázta a szénát az istállóba, én pedig szóltanul vasvilláztam a lovak elé. Aztán segítettem a zabot is kiosztani, majd bementem Lópacihoz kicsit kettesben lenni. Pali bácsi sem szólt egy szót sem, csak fütyörészett és tette a dolgát. Most nem vitte ki a lovakat a karámba, mert csepergett az eső. Hanem miután kitakarította a bokszokat és friss szalmát rakott a lovak alá, ott bent az istállóban kezdte el lepucolni őket.

– Sok lovast várunk mára! – motyogta az orra alá, mintha csak magának mondta volna. – Jönnek Miráék osztálylovaglásra, aztán egy csapattal kimegyek terepre, és még azt a két kis boszorkát is várhatjuk, már ha nem félnek, hogy a balettruhájukat eláztatja az eső!

Hallottam Pali bácsi szavain, hogy nincs jó véleménnyel Koriékról, de ez engem nem vigasztalt. Nem is szóltam egy szót sem, csak én is fogtam egy kefét meg egy kaparót, hogy lecsutakoljam Lópacit, gondoltam, Pali bácsi őt is kiviszi majd a mezőre.

– Tudod-e, Csuti, hogy rengeteget fejlődött tavaly óta? – folytatta Pali bácsi. – Most már bevallhatod, hogy az iskola helyett titokban lovagolni jársz!

– Nem járok – feleltem halkán.

– Pedig úgy mozgottál Csillag hátán, mintha minden nap lovastornáznál. De az is lehet, hogy csak megértél a dologra, nem tudom. Mindenesetre, nekem elhíheded, van érzéked hozzá. Nem kellene sok, és utolérnéd a két bestia tudományát!

Jólestek Pali bácsi szavai. És lehet, hogy igaza is van. Az évfázárón a tanító néni azt mondta, amihez csak hozzáérek, arannyá válik. Elsőben már Mikulásra megtanultam olvasni, álmomból felébredve is tökéletesen tudom a szorzótáblát, és még akkor is megtanultam a verset, amikor a tanító néni egy nappal a szavalóverseny előtt kért meg, hogy induljak, mert az osztálytársam beteg lett. Ha az iskolában is könnyen megy minden, akkor a lovaglás is biztosan menni fog, ha eléggé szorgalmas leszek!

Már majdnem dél volt, mire Koriék megérkeztek. Addigra már az osztálylovaglásnak is vége volt, amibe én is beállhattam Lópacival. Én voltam a sorban az utolsó, úgy-hogy nem volt nehéz patanyomon maradni, és a kisköröket, nyolcasokat, átlókat lelépni, hiszen csak követnem kellett

a többieket. De amikor Pali bácsi széjjeleresztett bennünket és egyedül maradtunk a lovunkkal, Lópacival kettesben is lejtük az összes alakzatot, amit csak tudtam. Még a kígyóvonalat is!

Most már, hogy mindenkivel megismerkedtem, végigszagláztam mindent, amit csak lehetett, telelegettem magam fűvel, és még Lópacit is elvitték mellőlem, egy kicsit kezdek unatkozni. Hívtam én Picipacit futóversenyezni, de kiszállt, mert mindig én nyertem. Azt mondta, csalok, pedig nem is csaltam. Egyszerűen gyorsabb vagyok, mert hosszabbak a lábaim, meg erősebb vagyok, és ügyesebb is. Hívtam én bújócskázni is, de Picipaci úgy megsértődött, hogy nem lehetett vele szót érteni. Csak belebújt Szellő fenekébe, rám se nézett többet. Anyukám azt mondta, ne törődjek vele, Picipaci még nagyon kicsi csikó. És hogy ne zavarjam a pihenőidejükben a többieket a futkorászásommal, inkább lelegetsek csendben én is. De amikor úgy unatkozom! Mit csináljak, ha úúúgy unatkozom! Jöhetne már a kicsi ember, ennél még a sulis is jobb!

Lassan visszaérkezett a nagyok csapata is, és Pali bácsi az összes lóval kilovagolt terepre, én pedig bent maradtam a lovaglópályán Mókással. Épp a pálcával elindulást gyakoroltuk, amikor Koriék odajöttek hozzánk.

- Nem tudod, hol van Csillag? – kiáltott oda nekem Kori.
- Kiment Pali bácsiékkal a mezőre lovagolni.
- De hát tizenkét óra van! Azt beszéltük meg, hogy déltől fogunk lovastornázni! Egy egész hetet kifizetett előre az apukám! – háborgott Kori.
- Biztos nemsokára visszajönnek – próbáltam megnyugtani, de ő tovább mérgeskedett. Rugdosta a homokot, nagyokat toppantott, aztán odafordult Bogihoz.

- Mi a fenét csináljunk addig?
- Nézzük meg, mit csinál Csuti!

Épp a pálcával simogattam Mókást, ő meg nagyokat szuszogott egy nyeret szagolgatva, amikor Koriék felmáshztak a lovaglópálya kerítésére, és bámulni kezdtek minket. Aztán csettintettem egyet, a pálcával megpaskoltam Mókás fenekét, és tettünk egy nagy kört. Mókás végig a sarkamban bandukolt, de én most nem beszéltem hozzá, nem akartam, hogy a lányok megint kinevessenek. Csak elindultunk, megálltunk, elindultunk, megálltunk.

– Ez meg mire jó? – szólt oda unottan Kori. – Miért nem ülsz fel inkább a hátára?

– Mert Mókás még csikó – feleltem. – Előbb nyereg alá kell szoktatni.

– Csikó? – csillant fel Kori szeme, azzal beugrott a lovaglópályára közepére. – De cuiki! Gyere ide, gyere!

Ám amikor nagy léptekkel elindult felénk, Mókás az ugrástól és Kori csörtetésétől úgy megrémült, hogy ijedtében felnyerített, felágaskodott, aztán egy hatalmasat rúgott a hátsó lábaival. Még szerencse, hogy nem állt mögötte senki. Mókás riadalmától Kori is megrettent. De nem csak ő, hanem Bogi és én is. Földbe gyökerezett a lábunk. Észre sem vettük, hogy közben visszaért Pali bácsi a lovakkal.

Vigyázat! Jobbról kicsiember-támadáás! Rúgás, nyerítés, ágaskodás!

Nahát! Ilyet még az öregapám sem látott! Ezek totál begyuladtak! Hahó, nyugi, nem kell halálra rémülni, csak vicceltem! Bocsi, de valahogy muszáj volt feldobni magam, mert marhára untam már a tananyagot!

– Hát ti? – nézett nagyot Pali bácsi, amikor meglátta, hogy Mókással a lovaglópálya közepén csak állunk és bámulunk egymásra. – Miért szobroztok ott?

Amikor Pali bácsi megtudta, mi történt, nem engedte fel a lányokat rögtön Csillag hátára. Hiába hóbörgött Kori, Pali bácsi azt mondta, nem lehet egy lovardába csak úgy az utcáról beesni.

– Nem emlékszel, mit mondtam tavaly? – nézett Korira komolyan. – A ló nem játékszer. Nem játszótéri forgó, amin addig pörögsz, amíg meg nem unod vagy el nem szédülsz. A lónak lelke van. Ha ezt a hetet már a lovaglásra szántátok,

akkor igenis tessék odamenni Csillaghoz és összebarátkozni vele, mielőtt megdolgoztatnátok.

– Én hoztam neki répát! – szólt félénken Bogi.

– Nagyon helyes – mosolyodott el Pali bácsi. – Akkor vegyetek fel valami rendes ruhát, mert ha a lovak meglátják ezt a hacukát, még azt hiszik, az istálló helyett valami fit kid edzésre keveredtek. Aztán mehettek is, már lenyergeltem Csillagot, bent van az istállóban, le kellene csutakolni a nagy vágta után.

– De miért nem az csutakolja le, aki lovagolt rajta? – próbálkozott megint Kori.

Ám amikor Pali bácsi összeszaladt szemöldökkel elárulta, hogy ő volt Csillag lovasa, Kori sem szólt többet, inkább Bogi után sietett.

Amíg Koriék Csillaggal foglalkoztak, Pali bácsi felkantározta Mókást. A zablát könnyen a szájába adta, de a fülén már nehezebben húzta át a kantárt, mert Mókás folyton a magasba rántotta a fejét.

– Lehet, hogy az előbbi ijedtség miatt van! – mondtam Pali bácsinak, miközben simogattam Mókás nyakát, hogy lenyugodjon.

– Az a fontos – nyújtózkodott Pali bácsi, hogy elérje Mókás fülét –, hogy bármi történjék is, mi nyugodtak maradjunk. Mert ha a ló megérzi az izgatottságunk, átragad órá is, és nem boldogulunk vele sehogy sem.

Így hát úgy tettünk, mintha a kantározás a világ legtermészetesebb dolga volna, csendesen beszélgettünk, és addig csitítottuk Mókást, amíg végre sikerült Pali bácsinak felkantároznia. Aztán a kezembe adta a szarat, hogy sétálgassak vele, ahogy eddig is csináltam. Csettintettem, elindultam. És Mókás is, de azt hiszem, csak jött a lába után, mert úgy el volt foglalva a zablával a szájában, hogy szerintem azt sem vette volna észre, ha tükörtojást sütögettem volna a hátán! Kitátotta a száját, aztán becsukta, aztán a nyelvét a zabla alá dugta, majd előre-hátra tologatta, szopogatta, nyammogta, rágcsálta. Pont úgy csinált, mint én az iskolai ebéddel, ha mócsingos a hús, és nem akarom lenyelni. Olyankor addig forgatom a számban, amíg vége nem lesz az ebédidőnek, és ki nem szaladhatok a vécébe kiköpni. Csak Mókáson nem az látszott, hogy undorodik a zablától, hanem az, hogy játszik vele. Nagyon aranyos volt, ahogy belemerült a dolgába, és észre sem vette, mi történik vele! Pedig keresztül-kasul bejártuk a lovaglópályát, sőt, még a karámhoz is kiveztük Pali bácsival, mert kezdődött Koriék lovastornája.

Anyukám mesélte ezt a zabla dolgot. De hogy ez ilyen tök jó, azt nem gondoltam volna! Mondjuk, azt nem tudom, miért hívják zablának, mert zab íze egyáltalán nincs. Viszont szuperül el lehet vele lenni. Lehet rágni, szopogatni, nyammogni. És ami a legeslegsziperebb benne, hogy akármit teszek vele, sosem fogy el! Kértem én a Mikulástól zabragót, a Jézuskától örökké termő fűcsomót, a húsvéti nyuszitól szénából font istállót, de ez a zabla minden álmom felülmúlja! Nyám-nyám-nyám.

olvasópéldány © Pozsonyi Ragony

A LOVASBALETT

A hétvége miatt ma reggel kicsit később érkeztem a lovardába, mint szoktam, mert a reggelire megérkezett apu is. Amíg mi anyuval a nagyinál nyaralunk, addig ő otthon dolgozik, és csak hétvégén tud meglátogatni minket. Mivel egy hete nem találkoztunk, rengeteg mesélnivalónk volt egymásnak. Én a pálcát, a zablát, Korit és Bogit mondtam el, ő pedig, hogy a villamoson összefutott Kincső anyukájával, és megtudta, hogy Kincsőnek nemsokára születésnapja lesz. Az én születésnapomon mindig bulit tartunk nálunk, ahova annyi barátot hívhatok meg, ahány éves éppen lettem. Olyankor anyu rengetegféle finomságot csinál, apu pedig kincskeresőset, régészeset meg számháborúsat játszik velünk. El is szomorodtam, hogy én nem lehetek ott Kincső zsúrján, de apu megnyugtatóan, Kincső bulija csak szeptemberben lesz, amikor elkezdődik az iskola, mert a barátnői mind nyaralni vannak, és nem lenne kit meghívnia. El is határoztam, hogy én azért meglepem Kincsőt a születésnapján!

Amikor végre odaértem a lovardába, Bogit az istállóban találtam. Egy nagy kosárral a karján jött-ment a bokszok előtt.

– Őszibarack? – néztem rá csodálkozó szemmel.

– Az én lovamnak otthon az a kedvence! – felelte mosolyogva. – Segítesz szétosztani, hogy minden lónak jusson belőle?

Így hát az őszibarackokat apró darabokra szedegettük, csak úgy csurgott a leve mindenfelé! Aztán amíg körbekínáltuk a lovak között, a magját mi leszopogattuk. Tényleg szerette mindegyik. És a fehérrépát is. Bogi azt mondta, hogy az otthoni lova még az epret és a szőlőt is megeszi.

Én szeretem az embereket! Ezt bátran kijelenthetem. A nagynövésűeket is, de főleg a kismövésűeket! Az egyik iskolásat játszik velem, a másikat rémisztgethetem, a harmadik pedig minden földi jóval etet. Biztos külföldi. Anyukám azt mondta, ők szoktak különleges ajándékot hozni. Csupa olyasmit, amit mi nem ismerünk! Ez a szottyos almának látszó például tuti, hogy

valami afrikai áru. Gondolom, azért csöpög annyira, mert nem bírta a hosszú hajóutat, és megpuhult, mire ideért. De mindegy is, mert nagyon finom! És ez a sápadt répa biztos az Északi-sarkról való, mert olyan fehér, mint a hó. Nyami-nyami, répahó!

– Te Kori unokatestvére vagy? – kérdeztem Bogitól, miután kiürült a kosár.

– Nem! Dehogyan! – nevetett. – Csak a barátnője vagyok! Együtt járunk lovastornázni. Liliána néni azt ígérte, ha eleget gyakorlunk, és menni fognak a csoportgyakorlatok, indulhatunk az őszi versenyen. Sőt, még külföldi bemutatókra is elvisz bennünket, és még a lovas újságban is szerepelhetünk! Erre a hétre szabadságot kaptunk, hogy ki tudjuk pihenni magunkat az edzőtábor előtt. De Kori azt mondja, ha nem gyakorlunk, kiesünk a gyakorlatból. Úgyhogy kikönyörögte, hogy ide jöjjenek nyaralni, pedig a szülei idén a tengerpartra akartak volna menni. Elhívott engem is, hogy keményen dolgozhassunk. Csak az a baj – szomorodott el –, hogy Alexát, a harmadik társunkat nem engedte az anyukája. Épp emiatt olyan ideges Kori.

– Azért ketten is biztos juttok valamire! – próbáltam lelket önteni Bogiba. – Nagyon ügyesen tornáztatok tegnap Csillag hátán, láttam!

– Köszí, aranyos vagy – felelte Bogi, még mindig az orrát lógatva. – Csak hát a hármás gyakorlatokban ketten nem megyünk semmire.

Aztán nem volt idő tovább sajnálkozni, mert útban voltunk, amikor Pali bácsi elkezdte kihajtani a lovakat a karámba. Ilyet még sosem láttam! Eddig mindig egyesével, a kötőféküknél fogva vezette ki őket, de most csak kinyitotta a karám, majd a bokszyok ajtaját, csettintett egy hangosat, a lovak pedig kiléptek a bokszyukból, és megindultak kifelé.

– Gyerünk, gyerünk, fiúk-lányok, vár a friss levegő! Gyihaaa! – kiáltotta a karját széttárva, addig hajtva, terelve a lovakat, míg azok ki nem viharzottak a karámba.

Egyedül Holdfény maradt odabent. Amíg őt Pali bácsi alaposan lecsutakolta, addig mi elmentünk, hogy megkeressük Kori a szénakazalban.

Kori tényleg ideges volt. Épp Alexával vitatkozott telefonon, amikor rátaláltunk. Mindenáron rá akarta beszélni, hogy ő is jöjjön utánuk ide a lovardába.

– Ugye nem akarsz, hogy miattad maradjunk le a versenyről? – rikácsolta.

Nem tudom, Alexa mit válaszolhatott, de az biztos, hogy nem fog idejönni, mert amikor letették, Kori földhöz vágta a telefonját, és majdnem hisztirohamot kapott.

Nekem nincs még telefonom. A Bendi szokott is csúfolni miatta, mert neki állítólag már van. De még sosem láttam, mert a tanító néni csak a gyerekeket engedi be az iskolába, a telefonokat nem. Szerinte csak akkor lesz szükségünk telefonra, ha majd egyedül járunk haza az iskolából, ötödiktől kezdve. És mivel ezt megmondta a szülőknek is, Kincsőnek sem vettek még, úgyszólván nem is lenne kit felhívnom rajta. A telefonos játékok mondjuk érdekelnének. De anyuék úgysem engedik, hogy a telefonjukon játsszak! Anyuén nem is lehet, mert buta, apu pedig nem adja oda. Ezért ha utazunk, én lovakat szoktam rajzolgatni, fonálból sörényt ragasztani, befonogatni... Otthon már tele van a falam a lovas képeimmel. És anyuék éjjeli szekrénye, a bejárati ajtó, meg a hűtő is. Lehet, hogy Kincső születésnapjára is csinálok egyet. Mondjuk Lópaciról és Mókásról! Mostanában úgyis folyton együtt vannak.

Megijedtem, hogy Kori telefonja eltört. Felkaptam a földről, körbeforgattam, de szerencsére egy karcolás sem volt rajta.

– Ütésálló, nyugi – dugta a zsebébe Kori, amikor odavittem neki.

– Figyi, Kori! – kezdte óvatosan Bogi. – Mi lenne, ha bevennénk Csutit harmadiknak?

– Kit? Csutit? – nézett rá megvető szememmel. – De hát tök béna! Nem látod?

– Csak be kell gyakorolni vele a csavaros fagyit! Belejön, majd meglátod!

Kori egy darabig gondolkodott, aztán megrántotta a vállát, és azt mondta:

– Tehetünk egy próbát – azzal nagy léptekkel megindult a lovaglópálya felé.

Mi ketten Bogival követtük. Bogi biztatóan mosolygott rám, még a vállam is átkarolta, de az én térdem úgy reszkett, mint a nyárfalevél! Fogalmam sem volt, mi fog kisülni ebből, csak azt tudtam, hogy a lányokhoz képest én tényleg sokkal ügyetlenebb vagyok.

A lovaglópályán Pali bácsi lovagolt. Holdfényel lassú ügésben rótták a köröket az akadályok között, gondolom, barátkoztak egymással meg az akadálypályával. Odaálltunk a kerítéshez, és csendesen bámultuk őket. Holdfény csodaszép volt! Olyan a tartása, mint valami királynőnek! A fejét leszegete,

a farkát eltartotta, a szőre csillogott, a sörénye lobogott. Amikor már sokadszorra körbelovagolták a lovaglópályát, kicsit gyorsabb tempóra váltottak. Pali bácsi ráfordította Holdfényt egy akadályra. Ő meg könnyedén átugrotta, mintha ez volna számára a világ legtermészetesebb dolga. A lécsor persze meg sem rezdült.

– Úgy repül, mint egy pegazus! – ámult el Kori.

– Ő Holdfény – suttoztam. – Pali bácsi új lova. Díjugrató ló!

– Meseszép! – felelte Kori, tekintetét még mindig Holdfényen legeltetve. – Ilyen lovat még életemben nem láttam.

Következett a második akadály. Ez már magasabb volt, mint az első, de persze meg sem kottyant Holdfénynek, és a harmadik, az oxer sem.

Pali bácsi nagyon elégedett volt. Az akadályok végeztével, amikor már csak lépegettek, úgy paskolta Holdfény nyakát, mint aki valódi kincsre talált.

– Képzeljétek, Lópacsi is megpróbált ugratni! – meséltem Koriéknek. – A múltkor az istállóban a vizesvödör fölött akart átszökkeni, de beleakadt a patája, és szegény majdnem hasra esett – nevettem.

– Azt megnéztem volna! – kacagott fel Kori. – De hát ez van, nem lehet mindenki zseni! Nekünk viszont ideje indulnunk gyakorolni! – nézett ránk szigorúan.

Mivel a lovaglópályán most Pali bácsi lovagolt, nekünk nem maradt más, mint a szénabála. De én nem is bántam, hogy nem kell egyből igazi lovon megtanulnom a csavaros fagyit!

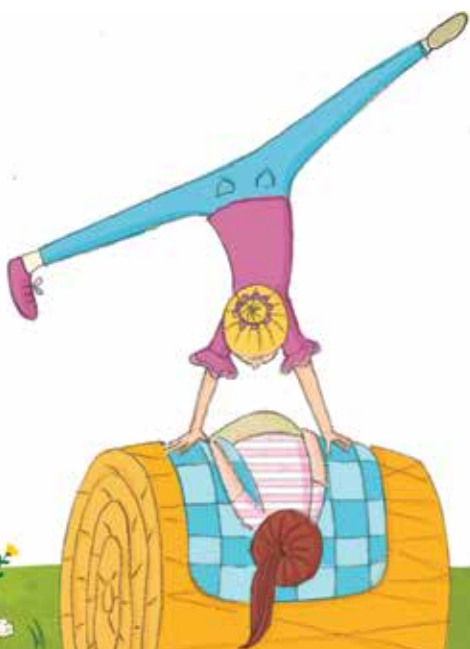
Hogy ne szúrjon a széna, ráterítettünk egy lópokrócot, megbeszéltük, hogy melyik a „ló” eleje és hátulja, aztán Kori és Bogi bemutattak rajta néhány páros gyakorlatot. Először Kori ugrott fel rá, kicsit tornászott rajta, a karjait lengette, a lábait lóbálta, felállt, a fenekét illegette-billegette, leült, lefeküdt, gyertyázott. Amikor Bogi is mellé ugrott, mind a ketten felálltak, Kori megfogta Bogit a hóna alatt, ő pedig széttett lábakkal felugrott a magasba. Közben spiccelt, mint a balettosok. Aztán Kori is, Bogi is egyik lábukat a magasba emelve lehajoltak, majd Kori keresztbe hasalt a szénabálán és Bogi átcigánykerekezett felette. Én végig tapsoltam, egészen kipirosodott a tenyerem. Még éljeneztem is! „Éljen, éljen!”, mire Kori és Bogi leugrottak a szénabáláról, megálltak mellette, és egyszerre meghajoltak. Látszott rajtuk, hogy összeszokott páros, mert tényleg nagyon ügyesek voltak.

– Gyere ide te is! – hívott magukhoz Bogi. – Nézd, először kihúzzuk magunkat, hogy egyenes legyen a hátunk, szélesen mosolygunk, aztán előbb fejet hajtunk, majd a karunkkal a közönség felé intünk és meghajolunk – mutatta meg még egyszer. – Most próbáljuk meg együtt!

Ez nem is volt nehéz! Még Kori is megdicsért, hogy sikerült egyszerre csinálnom velük! És ettől olyan jó kedvünk kerekedett, hogy ugrálni kezdtünk a szénabála tetején. Egészen addig, míg Pali bácsi, nehogy hógutát kapjunk, be nem zavart minket az árnyékba.

Engem is vigyetek, kicsi emberek! Én is játszani szeretnék veletek! Hová mentek? Na jó, én itt a kerítésnél megvárlak titeket. Hű, de süt a nap! Hű, de melegem van. Halló, gyertek most már, mert leég a farkam, ha tovább a napon maradok!

MÓKÁS BÚJÓCSKÁZIK

Koriék Csillaghoz mentek, hogy lecsutakolják, én pedig elindultam Mókáshoz a karámba. Kánikula ide vagy oda, ő már ott várt a kerítésnél. Most, hogy a nagy melegtől szellő se rezzen, nyugodt volt minden, Pali bácsi megengedte, hogy egyedül vezessem át Mókást a lovaglópályára. Így hát kinyitottam a karám ajtaját, a kötőfékére kattintottam a vezetőszarat, és elindultunk. Olyan forróság volt, hogy még a legyek is az árnyékban maradtak. Csak mi szedtük a lábunkat Mókással a következő árnyékig. Először a kúthoz mentünk, hogy mindketten igyunk, mielőtt nekivágunk a munkának. Ki is nyitottam a slagot.

– Most elengedem a vezetőszarat, hogy igyak – mondtam. – Maradj nyugton, kérlek!

Mókás olyan bágyadt volt a melegtől, hogy nem is volt kedve elkolbászolni, csak állt, és álmos szemekkel bámult rám.

– Nem is tudtam, hogy ilyen szomjas vagyok – kortyoltam nagyokat –, de jól esik ez a hideg víz!

olvasópéldány © Pozsonyi Págyony

Miután jól teleittam magam, hogy lehűljek, lelocsoltam a fejemet is. Csak úgy csorgott a hajamból a víz, de még a pólóm is teljesen vizes lett. Mókás közelebb lépett.

– Na, mi van? – néztem rá huncutul. – Te is kérsz egy lötyyintést? – Azzal ráfröccsentettem egy kis vizet a lábára. Mókást nem zavarta a vízszugár. Ugyanolyan nyugalommal álldogált tovább. Biztos neki is jólesett a hűsítés, úgyhogy locsolgattam a lábait tovább. Aztán, hogy közelebből is megnézzé magának a slagot, lehajtotta a fejét a lábához. Vigyáztam, hogy a víz ne folyjon a fejére, nehogy megijedjen tőle szegényke. De kár volt aggódnom, mert Mókás, mintha minden nap zuhanyozni járna, nemhogy megijedt a víztől, egyenesen be akarta kapni a slag végét! Így hát magasabbrá emeltem, hogy a szájába spriccelhessek, Mókás pedig kitért szájával nyaldosta, habzsolta a finom hideg vizet.

– Jaj, te kis víziló! – kacagtam. – Mindjárt medence lesz alattunk, akkor tócsát csinálunk!

Nem akartam a vizet pocskolni, a nagyi is mindig mondja, hogy siessenek a mosakodással, mert a víz

drága kincs, vigyázni kell rá, hogy ne folyjon feleslegesen. Így hát, amikor már mindketten csöpögtünk a víztől, elzártam a csapot. De hiába csettintettem, hogy induljunk a dolgunkra, Mókás nem mozdult egy tapodtat sem. Csak állt a medencéje közepén, és tocsogott. Aztán szürcsölgette a vizet, végül még bele is hempergett. Csupa sár lett a szőre, de úgy látszott, ezt egy kicsit sem bánja. Egészen felvillanyozódott a locsipocsitól!

Csúcs ez az aquapark! Zuhanycsarnok, élménymedence, már csak egy vízi csúszda kellene! Anyukám mondta, hogy minden négy lábú tud úszni. Így hát itt az alkalom, hogy én is megtanuljak. Előbb szürcsölés, hogy mégse mély vízbe ugorjak bele, aztán nagy levegő, lebukás, kalimpálás, hempergés, majd felállás. Megy ez! Na még egyszer: szürcsölés, nagy levegő, kalimpálás, hempergés, felállás. Most már jöhet a tenger! Sőt, az óceán!

Én már azért kicsit meguntam a sarazást!

– Hát jó – mondtam. – Akkor legyen ez egy játszós nap! Aki bújt, aki nem, megyek!

Nem bújtam el messzire, csak épp Mókás combja mellé.

– Kukucs! – szóltam oda neki, mire ő abbahagyta a vízben tocsogást, és hátrafordította a fejét, hogy megkeresse, honnan jön a hangom. De hogy jobban lásson, kicsit odébb lépett a hátsó lábával, hogy felém forduljon. Én viszont, hogy megnehezítsem a dolgát, nem adtam meg olyan könnyen magam! A combjához simulva, vele együtt odébb léptem:

– Kukucs! – szóltam megint, mire Mókás továbbfordult a fejével, és még kettőt lépett a hátsó lábaival: – Kukucs! – kuncogtam újra a farához lapulva. Mókás forgolódott, egyre gyorsabban lépett, hogy végre megtalálja, én pedig viháncolva bujkáltam: – Kukucs! Kukucs!

Amikor mindketten elszédültünk, megkerültem Mókás farát, és átléptem a másik oldalára, hogy onnan kurjantsak neki: „Kukucs!”. És akkor kezdődött az egész előlről. Forogtunk balra, aztán megint jobbra, majd újra balra. Addig-addig, amíg már gurultam a nevetéstől.

olvasopeldany © Pozsonyi Pagony

Ki kukucsol? Azt hiszem, a fülembe ment a víz. Ugrálok fél lábon, hogy kicsorogjon belőle. Hiába tisztult ki a hallásom, mégis kukucsol valaki. Olyan, mint a kis ember hangja, de nem látom sehhol. Lehet, hogy a szemembe is belement a víz. Akkor kipislogom. Most meg a farom felől jön. Lehet, hogy a fenekembe is belement a víz? Akkor azt is megrázom. Sehhol semmi, csak a kukucs-kukucs! Jövök már, de hová bújtál?

Amikor Pali bácsi meglátta, mit össze nem bolondozunk Mókással, nagyon megdicsért.

– Na látod, Csuti, ezt szeretem benned! Nem kell neked tankönyv ahhoz, hogy egy csikót emberhez szoktass, megy az a saját kútfődből is!

– Pedig csak bújócskáztunk! – nevetgéltem a tócsában tocsogástól már én is nyakig sárosan.

– Ezt a gyakorlatot azért szokták a csikókkal csinálni – magyarázta Pali bácsi –, hogy akárhonnán is jön az ember hangja, akkor is megtanuljanak rá figyelni. Mondom én, hogy a véredben van a lovasmesterség, nem estem a fejemre, amikor rád bíztam Mókást! Na, de az anyátok sem ismer rátok, olyan szutykosak lettetek mind a ketten! Gyertek csak, lecsutakollak benneteket – és már nyitotta is a csapot. Először nekem, hogy lemoshassam magamról a sarat meg a rám tapadt fűszálakat, aztán pedig Mókásnak a slagot. Amikor már mindketten csillogtunk-villogtunk a tisztaságtól, mehettünk is a dolgunkra. Mókás a karámba, én pedig Koriékhoz az istállóba.

CSUTI EGYRE ÜGYESEBB

Kori és Bogi is lecsutakolták Csillagot, kipucolták az istállóját, és előkészítették a kantárt meg a voltizshevedert. De Pali bácsi azt mondta, hogy állatkínzás volna ebben a hőségben dolgoztatni Csillagot.

– És engem is – kacsintott. – Úgyhogy most nyomás haza ebédelni, sziesztázni, és majd délután, amikor kicsit lehűl a levegő, nekilátunk a munkának.

A lányokkal megbeszéltük, hogy hatkor találkozunk a lovardában, aztán Kori felhívta az apukáját, hogy strandra akar menni, én pedig hazamentem a nagyihoz.

Nagyi hideg, tejszínhabos gyümölcslevessel várt, amiből repetát is kértem, úgyhogy nem is bírtam enni a másodikból. Aztán amíg ebéd után nagyi lepihent, anyu elmosogatott, én

odakucorodtam apu mellé. Amíg ő a telefonját nyomkodta, addig én elővettem egy papírlapot, meg a színeseimet, hogy lerajzoljam Kincsőnek a mai napot.

– Hát ez meg mi? – kérdezte apu, amikor a rajzomra pillantott.

– Ez Kincső szülinapi ajándéka – feleltem –, amit majd te fogsz neki elvinni, de vigyázz, hogy ne gyűrődjön össze!

– Jó-jó – bólogatott apu –, de az mi, amit a papírra rajzoltál?

És amikor elkezdtem mesélni a szalmabálán lovastornát, a locsi-pocsit, a bújócskát meg a slagot, ő hagyta is a telefonját, és csak engem hallgatott. Amikor a végére értem a mondandómnak, nagy komolyan rám nézett, és annyit mondott:

– Tudod-e, hogy gyerekek lenni a legjobb a világon?

– Tudom – mosolyogtam, aztán kihívtam egy kártyapartira, de hagytam nyerni kétszer is, hogy felnőttek lenni is a legjobb dolog legyen a világon.

Hatra sem hűlt le túlságosan a levegő, de mi a lányokkal már nem bírtunk tovább várni. Addig nyúztuk Pali bácsit, amíg ki nem kelt a függőágyból, és meg nem indult a karám felé, hogy felkantározza Csillagot és Lópacit. Azért Lópacit is, mert arra gondoltam, benne jobban bízom, mint Csillagban, úgyhogy inkább az ő hátán gyakorolgtatnám be újra

a lovastornát, addig meg Koriék csinálják csak a többi gyakorlatot Csillagon.

Koriék rögtön felugrottak volna Csillag hátára, ám Pali bácsi előbb futószárra vette Csillagot, beállt a kör közepére, meglengette az ostort, és néhányszor körbefuttatta ügetésben. Addig engem Lópacival elengedett, hogy járjuk körbe a lovaglópályát. Persze nem ültem fel a hátára, csak fogtam a kantárszárat és úgy sétafikáltunk. Közben elmeséltem neki, hogy oviban én is voltam szerelmes, a Raffiba. Szóval pontosan tudom, mit érez! Egyszer a Raffival el is bújtunk az udvaron a kémény mögé, és megcsókoltuk egymást. Na nem úgy, mint ahogy egyszer láttam egy nagylányt meg a barátját a villamoson, hogy majd' felfalták egymást, mert az nagyon pfuj! Hanem csak úgy rendesen, szájra puszival. És azt is elárultam Lópacinak, hogy nem akartam én leskelődni, de azért láttam, amit láttam, hogy ő is összepuszilkodott Holdfénnyel! Lópacit pedig csak bólogatott, bólogatott, mint aki nem akar letagadni semmit.

Jó sokszor körbejártuk az akadályokat, mire Kori és Bogi végeztek a lovastornával. Külön-külön, Csillag hátán is végigcsinálták azokat a gyakorlatokat, amiket a szalmabálán bemutattak. De amikor ezzel végeztek, és ketten akartak

Csillag hátán lovastornázni, Pali bácsi nem engedte meg nekik a páros gyakorlatokat. Azt mondta, az izgalmakat átengedi az edzőjüknek, Liliána néninek.

– Ha nem engeded, hogy együtt gyakoroljunk – tárta szét a karját Kori –, akkor minek van itt szegény Bogi?

– Azt gondoltam, barátok vagytok – felelte csípősen Pali bácsi –, ahhoz pedig nem kell különösebb okot találni, hogy a barátok együtt töltsék a nyaralásukat.

– De a verseny! – lábadt könnybe Kori szeme.

– Ahhoz, hogy a versenyen majd a ló hátán biztonsággal ugrabugráljatok, nektek is össze kell szoknotok. Külön jó, hogy barátok vagytok, mert így szavak nélkül is megértitek egymást! – De látva Kori szomorú ábrázatát, még hozzátette: – No, azért pattanj fel Bogi mögé, ha nem kezdtek el itt nekem a ló hátán cigánykerekezni, szaltózni meg fejen állni, a könnyebb mutatványokat felőlem gyakorolgathatjátok kettesben.

Így hát Kori és Bogi azokat csinálták végig együtt, amik tényleg nem voltak veszélyesek. Csak feltérdeltek egymással szemben, hátranyújtották a lábukat, aztán a karjukat lengették egyszerre, majd leültek és egymás után lebukfenceztek a földre.

– Liliána néni szerint úgyis lágyítani kell még a mozdulatainkat, ha jól akarunk mutatni a ló hátán – nyugtatta Kori Bogit. – A részletekben rejlik a lényeg.

Aztán cseréltünk. Amíg Kori és Bogi felváltva Csillag hátán az akadályok között sétálgattak, addig én Lópaci hátán tornáztam. Azt hiszem, tényleg megértem a lovastornára, mert úgy ment minden, mint a karikacsapás. Még akkor sem remegett a térdem, amikor Pali bácsi azt mondta, álljak fel, és még akkor sem, amikor azt kiáltotta:

– Akkor most újra előről mindent, ügetésben! Malomkörzés, ráhasalás, feltérdelés, megfordulás, felállás – vezényelt. Én pedig, mivel Lópací egyetlenesen futott, gyorsan felvettem a könnyű ügetés ritmusát, és próbáltam csak magamra figyelni. Köröztem a karjaimmal, lehasaltam, feltérdeltem, hátrafordultam, majd vissza, és végül felálltam. Még a karjaim is széttártam!

Csak akkor hallottam meg, hogy Kori engem tapsol, amikor végeztem a gyakorlatokkal. Erre titokban mosolyogva leugrottam Lópaciról, megpaskoltam a nyakát, adtam neki egy répakarikát, és azt gondoltam, hogy igaza van apunak, gyereknek lenni jó, de nekem most a legeslegjobb, az biztos!

MÓKÁS MEGSZELÍDÜL

Mókással már olyan jó barátok lettünk, hogy Pali bácsi azt is megengedte, hogy kettesben sétálgassunk a lovardában.

– Úgyis szoknia kell még a zablát – mondta –, ahhoz pedig jó, ha eltereljük a figyelmét valamivel.

Így hát miután Pali bácsi felkantározta Mókást, én megfogtam a kantárszárat, és nekivágtunk a lovardának. Én lépegettem elöl, Mókás pedig baktatott mögöttem. Először az istállót jártuk körbe. Beköszöntünk Lópacinak a boksza, aztán Koriékhoz, Bogihoz és Csillaghoz, Mókás összeszorgolt Holdfénnel, megnyalogatta Baba nyalósóját, végül jól megnézte magának Picipaci ajtajának a reteszét. Amikor az istállóval végeztünk, bejártuk a karámot, a lovaglópályát is megnéztük, és még a szénabálákat is. Mókás lehajolt, hogy falatozzon, én pedig letelepedtem mellé, hogy megreggelizzek. De mivel a zabla Mókás szájában volt, nem tudta, mit kezdjen vele. Csak ide-oda lökdöste a nyelvével, sehogy sem fért hozzá a szénához.

Csám-csám-csám... jó ez a zabla dolog, végigrágózni az egész napot! Olyan vagány! Be is csámcsogtam a bokszokba, hogy megirigyeljek tőlem. Bámult is Picipaci nagyot, hogy milyen menő lettem! Csak az a baj, hogy a folytonos nyammogástól megjött az étvágyam. És itt ez az illatos szénabála, én meg sehogy sem férek hozzá. Próbálom a zablát kiköpni, vagy legalább félretolni, de sehogy sem sikerül. Akkor mindegy, lenyelem. Gluggy. Ez csak a nyálam volt, ami a széna miatt összegyűlt a számban. De a zabla ott maradt. Akkor kettéharapom! Reccs! Áúúúú! Ez meg a fogam volt. Na mindegy, majd kérek a fogtündértől másikat. Akkor egyszerűen csak átnézek rajta, mintha a számban sem volna! Nem hallod, te zabla, hogy átnézek rajtad? Átnézek rajtad!!!

Szénát akarok! Szénát akarook! Brü-hü-hü... éhes vagyok!

– Várj csak! – csomagoltam ki a paprikát. – Mindjárt megmutatom, hogy kell!

Biztos furcsa lehet neki, hogy eddig, ha megkívánt egy fűcsomót, lakmározni akart a zabból vagy el akart majszolni egy répakarikát, akkor csak bekapta, elrágcsálta és már túl is

volt rajta, most meg ott van a zabla a szájában, ami folyton útban van.

– Én is tudok egyszerre két oldalon rágni! – mondtam. – Figyelj csak! – Azzal elővettem a szendvicsemet is, amit nagy reggelire csomagolt, és először a tejfölös-túrós kenyérbe, utána pedig a paprikába haraptam bele. A szendvicset a jobb oldalon rágtam, a paprikát pedig a baloldalra toltam. Közben próbáltam jó nagyra nyitni a szám, hogy Mókás beleláthasson. De azt hiszem, jobban érdekelte a reggelim illata, mert nem nézte, hogyan rágok, hanem közelebb lépett, bedugta azt a nagy puha orrát a számba, és egyenesen beleszuszogott.

Muti csak, mi van a szádban? Összerágott falatka? Hát, elég undi szaga van. De miért rágcsáltad össze előre? Mi vagyok én, madárfióka? Na jó, nekem már az is mindegy! Leszek madárfióka, csak adj a számba valamit gyorsan, mert éhen halok!

– Pfuj! – köpködtem ki a megcsócsált falatot. – Mit csinálsz?

De Mókás nem finnyáskodott annyit, mint én, megbámulta, amit kiköptem, és szimatolt tovább. A szendvicsem és a paprika egyáltalán nem érdekelte, de a zsebemben a répa annál inkább! Addig matatott a nadrágomon, amíg ki nem csiklandozott belőle egy répadarabot.

– Jól van – tettem a tenyeremre –, legyen a tiéd!

Hogy ne a szájában csúszkáló zablára figyeljen, egymás után adogattam neki a répakarikákat, addig, amíg ki nem vándorolt a zsebeimből mind. Mókás így hamar megszokta, hogy felkantározva is lehet enni. Amikor kiürültek a zsebeim, odafordult a megbontott szénabálához, és azt eszegette tovább. Én is hozzáálltam a reggelimhez. Felmásztam a szénabála tetejére, a lábamra akasztottam a kantárt, így lakmározunk a reggeli napsütésben, kettesben.

A répa sokkal jobban esett, mint az a gusztustalan megcsócsált madáreleség. Annyira jobban, hogy még a zabláról is megfeledkeztem miatta. Anyukám azt mondta, mindenkinek van gyengéje. Neki a díjugratás. Átrepülni az akadályok felett. Lehet, hogy anyu előző életében pegazus volt, nem tudom. Azt mesélte, hogy fénykorában, ha ügyetlen lovas ült is rajta,

aki megtorpant volna az akadály előtt, akkor is átrepítette a legyező felett.

Nekem, úgy látszik, a répa a gyengém. Átsegített a zablakadályon. Mert amióta elrágtam vagy fél kilót, azóta már zabla ide vagy oda, a szénával sincs semmi bajom. Úgyhogy én innen el nem mozdulok, amíg be nem pusztítottam az összeset!

Úgy tűnt, Mókás sosem fog végezni a lakomájával. Én már rég megettem a szendvicsemet, a paprikát, sőt, még a dugicsokit is, amit nagyi titokban a kenyér mellé csomagolt, de Mókás csak rágott és rágott. Hamar eluntam magam. Nem akartam Mókást megzavarni, hadd barátkozzon csak a zablával. Úgyhogy először énekelgettem kicsit, aztán a füttyülést próbálgattam, aztán befontam Mókás farkát, de ő még mindig csak abrakolt tovább. Így hát a kezembe fogtam a kantárszárat, és újra felmásztam a szénabálára, onnan pedig rátehenkedtem Mókás hátára. Mókás az egészből nem vett észre semmit, csak táplálkozott tovább.

– Mókás! – szóltam oda neki, mire végre felemelte a fejét, hátranézett,

megszagolgatta a lelógó kezeimet, az ajkával beletúrt a hajamba, és mint aki semmi különöset nem talál abban, hogy a hátán hasalok, visszafordult a szénához.

Még jónéhányszor eljátszottuk, hogy lemásztam róla és visszafeküdtem rá, de Mókást annyira nem zavarta, hogy a hátán vagyok, hogy a végén már hátra sem kukkantott. Így hát kedvem támadt rendesen ráülni a hátára. Mekkora néznének Pali bácsi és a lányok, ha lóháton ügetnék vissza az istállóba hozzájuk! Épp megkapaszkodtam Mókás sörényében és lendítettem volna a lábam, amikor Pali bácsi kitolta a talicskát a szénabálához, és meglátta, mit csinállok.

– Jössz le onnan azonnal! – szólt rám szigorúan.

Nagyon megijedtem, mert sosem szokott ilyen hangon beszélni velem! El is engedtem Mókást, le is ugrottam a szénabáláról, és csak álltam Pali bácsi előtt elvörösödött füllel, lesütött szemmel.

– Mire készültél, te gyerek?

– Én csak...

– Tudod, milyen veszélyes ez?

– Tudom, csak...

– Akkor máskor nehogy eszedbe jusson mást csinálni, mint amit rád bízam, különben egy tapodtat sem engedlek el mellőlem! – morogta egy szuszra.

Aztán még dült-fült egy darabig, ide tolt, oda tolt a talicskáját mérgében, mint aki nem tudja, hova is tegye, én pedig csak álltam előtte, és magamban arra gondoltam, hogy tegnap, a slagozás után még azt mondta, pont azt szereti bennem, hogy nem kell nekem tankönyv, mert saját kútából kitalálom, hogyan kell egy csikót nyereg alá szoktatni. Jó, mondjuk azt a bújócskára mondta, ami tényleg nem veszélyes.

Sokkal kedvesebb hangon szólalt meg újra, amikor végre elszállt a haragja:

– Gyere ide, és meséld el, mi volt ez! – azzal leült a szénabálára, hogy meghallgassa, mit csináltam Mókással.

– Tényleg felhasaltál a hátára? – nézett rám csodálkozó szemekkel.

– Tényleg – suttogtam, mert nem tudtam, hogy ez most baj, vagy nem baj.

– És Mókás nem ugrott el alólad?

– Nem ugrott el. Csak legelészett, amíg én a hátán hasaltam.

– Hát jó – enyhült meg Pali bácsi. – De azért más lett volna a hátára ülni. Viszont ha már itt tartotok, lassan tényleg meg lehet ülni. Az viszont már az én dolgom lesz, hallod? – nézett rám szigorúan.

Én nem tudom, ezek a felnőttek miért vannak mindentől úgy oda! Anyukám azt nem engedi, hogy a lócitromban dagonyázzak, Lópacsi bácsinak a heló helyett a patáját csokolom tetszik, Pali bá pedig a kicsi emberkét nem engedi a hátamra ülni. Pedig nem arra való a ló? Jó-jó, hallottam én más fajtákról is, olyanokról, akiket csak szekérhúzásra használnak. Sőt, kiscsikó koromban az egyik esti mesémben még eke elé is befogtak egy lovat szántani. De azért Pali bá tudhatná, hogy én hátszló vagyok. Magas, erős, ügyes, no meg okos is... hát jó, csikó is vagyok, de attól még hátszló csikó!

MÓKÁS MEGSÉRÜL

Korival és Bogival segítettünk Pali bácsinak felnyergelni a lovakat. Osztálylovaglásra várta a nagyfiút és Mirát. Rávettük Bogival, hogy mi is hadd ülünk nyeregbe, ezért Lópacit és Csillagot is felszerszámozta.

– És te, kisasszony, nem óhajtasz kilovagolni a palotádból? – viccelődött Pali bácsi Korival.

– Nekem unalmas az osztálylovaglás. Ezért járok most már lovastornára – válaszolta Kori, és miközben Pali bácsi nagyokat hümmögött meg bólogatott, még hozzátette: – De a díjugratást szívesen kipróbálnám, ha kölcsönadnád Holdfényt!

– Majd ha virágok nőnek a fülemből! – legyintett Pali bácsi, és azzal a mozdulattal feldobta Bogit Csillagra, ő maga pedig, mielőtt felült Holdfény hátára, Mókást is a lovaglópályára hozta

– Mókásra ki fog ülni? – csodálkoztunk mindnyájan.

– Korinak is akartam egy feladatot, a nagy semmittevésben el ne macskásodjon a lába szegénykének! – nevetett Pali bácsi, azzal Kori kezébe adta Mókás kantárját. – Gyere, vezesd a sor végére, hadd szokja ő is az osztálylovaglást.

Pali bácsi ment legelő, utána a nagyfiú, Erik Baba hátán, mögötte Mira Villámon, Bogi Csillaggal, majd utolsónak én Lópacival. A sor legvégén pedig Kori és Mókás poroszkáltak, mindketten a homokot rugdosva. Először csak lépésben lovgoltunk. Lejártunk egy-egy nagykört mindkét oldalról. Aztán tanügetésbe váltottunk. A tanügetés még mindig nagyon patogós, de már nem zavar annyira, mint tavaly. Baba, Villám, Csillag és Lópacifutottak szépen egymás után. Még Kori és Mókás is begyorsítottak. Csak az volt a baj, hogy Mókás, mivel nem szokta még meg, hogy az osztálylovgolásban nem összevissza nyargalászhat, hanem szépen bent kell maradni a sorban, nem bírta magával, és folyton nekikoccant Lópacifenekének. Lópacinak pedig csak ez kellett, hátra rúgott egyet.

Áúúúú! A lábam! Anyu! Anyucikáám! A lábam!

– Jaj, istenem, Mókás! Mi van veled? – ugrottam le Lópaciról.

A nagy nyerítésre Pali bácsi is kiállt a sorból, és Mókáshoz ügetett.

– Lópacif megrúgta! – sírtam el magam. Nem is tudom, mitől ijedtem meg jobban, attól, hogy Lópacif kirúgott, vagy attól, hogy Mókás keservesen nyihogott

– Próbáltam visszafogni, egyfolytában előre akart menni! – védte magát Kori.

– Ez most nem érdekes – nyugtatta Korif Pali bácsi. – Nagyobb annál a baj! Ha eltört a lába, vége van ennek a lónak. Csuti, te tudod, hol lakik az állatorvos, menj, szólj neki, gyorsan!

Csak Mókás riadt tekintetére tudtam gondolni, miközben az állatorvos bácsiért rohantam. Be sem csengettem, egyszerűen berontottam a kapun.

– Tessék jönni gyorsan! – kiáltottam remegő szájjal. – Lópacif megrúgta Mókást, és most lehet, hogy vége van!

Az állatorvos, látva a rémült tekintetemet, nem kérdezett semmit, csak felkapta a táskáját, becsapta a ház ajtaját, és loholt utánam a lovaglópályára. Mire visszaértünk, a többi ló már nem volt sehol, csak a gyerekek sugdolóztak a kerítés mellett. Mókás pedig egyik lábát kissé felhúzva, három lábon ácsorgott Pali bácsival. Az állatorvos bácsi odalépett hozzájuk, megsimogatta Mókás fejét, nyakát. Aztán végigsiklott a keze a hátán, közben halkán duruzsolt.

– Jól van, jól. Jól van, jól. – Aztán elkérte Pali bácsitól a kantárt, és elindult vele.

Mókás elég bicegősen járt. Látszott, hogy nagyon fáj a jobb mellső lába. Annyira, de annyira sajnáltam! Úgy féltem, hogy nagy baja van! Egyszer a játszótéren az Andrisnak is eltörött a lába. Elesett a biciklivel, és valahogy maga alá csavarodott a lába. Az apukája a karjában vitte el a kórházba, és a karjában hozta vissza, de akkor már be volt gipszelve a lába. Sokáig nem kelhetett ki az ágyból, ezért én jártam hozzá játszani. Megengedte, hogy mindennap rajzoljak a gipszére valamit, így hát mire a fekvőgipszet járógipszre cserélték, úgy nézett ki, mint egy virágos rét, mert akkor még csak virágokat tudtam rajzolni.

Pali bácsi futószárra vette Mókást, aztán sétálni kezdett vele, hogy az állatorvos bácsi megfigyelhesse a fájós láb járását.

Hiába vártuk, hogy mondjon valamit, csak hümmögött az orra alatt. Aztán Pali bácsi csettintett Mókásnak, és megszaporázta a lépteit, majd futni kezdett, hogy Mókás lassú ügetésre váltsón.

– Jól van – állította meg őket az állatorvos néhány kör után. – Most menjünk ki az utcára, meg kell nézmem, hogy mozog a lába a homok után a kemény talajon.

Pali bácsi kinyitotta az ajtót, hogy az állatorvos bácsival kivezessék Mókást a lovaglópályáról.

Én a gyerekekkel tartottam.

– Mi van, ha eltörött a lába? – kérdeztem tőlük visszafojtott hangon.

– Ne gondoljunk a legrosszabra! – szólt rám Kori.

– De mégis, akkor mi volna? Be kellene gipszelni és ágyba kellene fektetni?

– Ha egy lónak eltörik a lába – nézett rám komolyan Kori –, akkor már többet nem lehet a hátára ülni. Nálunk, az otthoni lovardában, Csibészt el is kellett altatni.

Nem mertem többet kérdezni, én sem akartam a legrosszabbra gondolni. Csak összekulcsoltam a kezem, úgy, ahogy hittanórán tanultuk, és imádkozni kezdtem magamban:

„Édes-kedves Istenem, szépen kérek, mentsd meg Mókást nekem!”

Amikor kiértünk az utcára, megvártuk, míg elmegy az autó, aztán az állatorvos bácsi azt mondta Pali bácsinak:

– Hadd lássam!

Amíg Pali bácsi Mókással az úttesten fel-le sétált, addig mi a többiekkel a járdára álltunk, és szorítottuk egymás kezét, hogy egészen belepirosodott a tenyerünk.

– Szerencsére nem tört el, de néhány napig kímélni kell – szólalt meg végre a doktor bácsi. – Ez csak egy zúzódás, nincs nagy baj – azzal megveregette Pali bácsi vállát.

Pali bácsi hatalmasat fújtatott, mi pedig kiugrottunk az úttestre, és csak neveltünk, tapsoltunk, ugráltunk, és azt sem tudtuk, kit öleljünk jobban örömünkben, Mókást vagy az állatorvos bácsit!

A CSAVAROS FAGYI

Mivel Mókás betegszabadságon volt, beszálltam Koriék lovastornájába. Már csak egy napjuk volt a nyaralásból, és még sehogy sem álltak a csavaros fagyival. Amikor odamentem hozzájuk, épp a szalmabálán ücsörögtek és barchobát játszottak. De nem úgy, ahogy mi az iskolában szoktuk, hogy az egyik gondol valamire, a másik meg addig kérdegeti, amíg ki nem találja, hanem némán. Csak ültek és bámultak egymás szemébe, ám egy jó darabig nem szóltak egy szót sem. Aztán Kori egyszer csak megszólalt:

– Na, mire gondoltam?

Bogi először körbepislogott, aztán nyelt egy nagyot, végül azt mondta:

– Azt nem tudom, de én arra, hogy ez hülyeség!

– Már miért lenne hülyeség? – horkant fel Kori – Pali bácsi megmondta, hogy szavak nélkül is meg kell értenünk egymást. Én nem akarom a karomat törni, csak azért, mert te nem figyelsz rám!

– De figyelek! – jelentette ki Bogi. – Attól még fogalmam sincs, hogy magadban mire gondolsz!

– Én is kitaláltam a pálcát! – sipákkolt Kori.

– Persze, mert nem volt nehéz – felelte Bogi. – Épp a kezemen volt.

– Miért? – vigyorodott el Kori. – Gondolhattál volna a pálcára helyett Erikre is. Láttam ám az osztálylovagláson, hogy totál oda vagy érte!

– Te hülye vagy! – ugrott fel a szalmabáláról Bogi. – Akkor te meg... te meg... Csillagba vagy szerelmes! – kiáltotta, de biztos érezte, milyen bolondságot mondott, mert hiába volt dühös, mégis majdnem elnevette magát.

– Szerintem – szóltam bele a vitába – Pali bácsi úgy gondolta, hogy a lovastorna közben kell kitalálnotok egymás gondolatát. Hogy tudjátok, mikor kell megtartania az egyiknek a másikat, mikor kell helyet adni egy gyertyának vagy bukfencnek...

Bogi bólogatott, hogy szerinte sem az összes gondolatukra gondolt Pali bácsi, csak a lovastornásokra, Kori pedig vezényelni kezdett:

– Akkor kezdhetjük is a csavaros fagyit gyakorolni!

Már nem is fáj annyira. De ezt a világot sem árulnám el senkinek, mert amióta sántikálok, az egész ménes itt sündörög körülöttem. Anyu ágyba hozza a kakaót, na jó, letépi és elém rakja a fűcsomót.

Picipaci futóversenyt játszik velem, és nagyon élvezi, hogy mindig ő az első. A kis lüke észre sem veszi, hogy én el sem indulok! Szellő néni hozzám dörgölődzik, ha felém jár, Baba árnyékot ad, ha nagyon süt a nap, Lópaci bácsi pedig azt hiszem, szégyelli magát a történetek miatt, mert egész nap viccekkel traktál.

A csavaros fagyiban nem volt más dolgom, mint a szalmabálára úgy ráülni, mintha a ló fara felé néznék. Aztán Kori letérdelt elém, és amíg Bogi rámászott, hogy a hátára álljon, meg kellett tartanom a kezét. A magasban aztán, a karjait a feje fölött összefonva, körbeforgott Kori hátán, mintha csavaros fagyit volna. Kár lett volna ezért a harmadik társuknak, Alexának is idejönni nyaralni, ezt velem is simán be tudták gyakorolni! Aztán még hátra voltak a szép meghajlások egymás háta mögött ülve, meg persze lenn a földön, mosolyogva, kart lendítve, kecsesen integetve. Két-három próbálkozás

után olyan egyszerre mozdultunk, mintha valaki vezényelt volna! Kori kitalálta, hogy este tartsunk bemutatót. Így hát szaladtunk is, mert addig már nem sok időnk volt.

A NAGY BEMUTATÓ

Az esti lovastorna-bemutatóra elhívtünk mindenkit, akit csak ismerünk a faluban. Anyut, aput és nagyit, Kori szüleit és kistestvéreit, Pali bácsi barátait, Mirát és Eriket, a nagyfiút, az állatorvos bácsit, de még a patkolókovácsot is, csak ő nem jött el. Egész délután a színpadot rendezgettük. Megigazítottuk a szalmabálát, a nézőknek plédeket terítettünk a földre és odavittük a padot is, aztán szedtünk virágot a mezőn, és körberaktuk velük az egész lovardát. Még díszkivilágítást is csináltunk Pali bácsi színes karácsonyfaéggőiből. Amíg mi a szalmabála körül foglalatostkodtunk, addig Pali bácsi a lovaglópályát rendezte el. Akadálypályát épített a díjugratáshoz, a jobb sarokban kialakított egy helyet a lovastornához, a balban pedig a bójákat helyezte el.

A lovakat is felkészítettük a bemutatóra. Kori és Bogi lecsutakolták Csillagot, Pali bácsi Holdfényt, én pedig Lópacit. Egyáltalán nem haragudtam rá Mókás miatt. Tudom, hogy a rúgás lószokás. És azt is tudom, hogy Lópacit szántszándékkal sosem okozna fájdalmat senkinek, csak rá akart szólni

olvasópéldány © Pozsonyi Ragony

Mókásra, hogy ne menjen úgy a fenekébe. Véletlen volt, hogy el is találta szegénykét. Tudom, hogy nagyon bánja, amit tett. Látom én, hogy ha csak teheti, ott sündörög körülötte! Még az is lehet, hogy nevelt fiának fogadja! A Bendinek is nevelőapukája van, mert az igazi még kicsi korában külföldre költözött. Így az anyukája már másik apukába szerelmes, és már ő az új férje. Az új férjének pedig Bendi a nevelt gyereke. Bendi nagyon szereti, azt meséli, hétvégén mindig lemegy vele focizni.

Szóval, miután kifényesítettük a lovak szőrét, kifésültük a farkukat meg a sörényüket, még a patkójukat is bezsíroztuk, hogy szép fényesek legyenek. Szerettem volna, ha Mókás sem marad ki az előadásból csak azért, mert ő most csak néző lehet. Így hát őt is kicsinosítottam. A sörényébe egy szál piros rózsát fontam. Úgy, nézett ki, mint én, amikor az osztállyal színházba megyünk, és megkérem anyut, hogy indulás előtt vágjon le egy szálát a minirózsájából, hogy a hajamba tűzhessük. De nem csak én, az osztályban mindenki csinos ruhát vesz fel, mert a tanító néni jó előre megüzeni, hogy miben lehet a színházba érkezni. A lányok szoknyát és kopogós cipőt, a fiúk pedig inget és szép nadrágot húznak. Egyedül Bendi nem hajlandó a farmerjától megszabadulni. Azt mondja, az neki sokkal szebb, mint a fekete ünneplős.

Irigylik is a fiúk, mert így nem kell a napköziben vigyáznia a ruhájára, nyugodtan focizhat a nagyokkal.

Kori és Bogi a tornadresszüket vették fel, én pedig az egyrészes fürdőruhámat egy cicanadrággal. A hajunkat kontyba kötöttük, a lábunkra pedig semmit sem húztunk, hogy a talpunkkal érezzük a ló mozgását. Még Pali bácsi is igazi lovasruhába öltözött. Fehér lovaglónadrágot húzott, mint a díjugrató versenyeken, kifényesítette a csizmáját, a fejére kobakot rakott. Amikor mindennel megvoltunk, még jó néhányszor elpróbáltuk a csavaros fagyit, meg mindent, amit kell, aztán csak vártunk.

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

Olyan szép lettem ezzel a rózsával a sörényemben, mint egy táltos paripa! Mondjuk annak is érzem magam! A patkóm csillog, a szőröm villog, a farkam copfba fonva. Már csak a csodás léptek hiányoznak, de arra még várni kell egy kicsit. Hogy ne maradjak le a bemutatóról, próbálgattam, hátha már nem bicegek, de hiába, még erősen billegek. Na, mindegy, nézőnek is jó leszek. Csak ez a rózsza szivárogna be valahogy illatostól, szirmostól, szárastól, tüskéstől a számba! Úgy csiklandozza az

orromat, hogy kedvem támadt megkóstolni. Na, majd a kerítéshez dörgölöm a fejem, hátha akkor kipottyan valahogy. Meg is van! Hamm! Nyam-nyam-nyam... Pfű! Hát, kár volt úgy ácsingózni utána! A következő bálra inkább madárijesztőnek öltöznék, mint táltos paripának! A szénában nem lehet csalódnai!

Mire megérkeztek a vendégek, már teljes lázban égtünk. A lovarda kapujában fogadtuk őket, és mindenkit a helyére kísértünk. Nagyit a padra ültettük, maga mellé tette a kosár pogácsát, amit csakis erre az alkalomra sütött, a többieket a plédre tereltük. Anyu és apu kézen fogva érkeztek. Úgy mosolyogtak, mint a szerelmesek. De amikor odafutottam hozzájuk, hogy én is közéjük férközzek, elengedték a kezüket, hogy kaput nyissanak nekem. És ahogy kinyílt a kapu, egyszer csak ott állt Kincső. Kincső, az én legkedvesebb barátnőm! Csak álltam és pislogtam, nem is hittem a szememnek.

– Hát te honnan kerültél ide? – ugrottam a nyakába.

– Téged kértelek a születésnapomra – nevetett. – Így hát anyu idehozott.

Kincsőnek jutott a fő hely. Pali bácsi egy fatuskót görgetett a színpad elé, én pedig leterítettem pléddel és körberaktam virággal. Kezdődhetett az előadás!

Amikor a nézőtér is elcsendesült, Korival és Bogival kiléptünk a szalmabála mögül. Először körbefutottunk a színpadon, aztán meghajoltunk, és mindhárman Pali bácsira mutattunk. Ő pedig fogott egy kukoricacsutkát, és mintha mikrofon lett volna, beleszólt:

– Hölgyeim és Uraim! Kezdődjék az előadás! – A nézőtér felzúgott a taps, mi pedig a lányokkal ismét meghajoltunk. – A színpadon nem más látható – kiáltotta Pali bácsi –, mint a híres-nevezetes Vanília, Eper és Citrom, a háromgombócos csodafagyfalt!

Mi Bogival elneveltük magunkat Pali bácsi bohóckodásán, de Kori felcsattant:

– Pali bácsi! – hurrogott. – Nem háromgombócos, hanem csavaros!

– Elnézést, elnézést a művésznőktől, és elnézést a kedves nézőktől – hajtotta meg a fejét Pali bácsi. – A színpadon a híres-nevezetes csavaros fagyit! – azzal bekapcsolt egy cirku-

szi harsonát a telefonján, mire én elhelyezkedtem a szalmabálán. Aztán úgy, ahogy gyakoroltuk, Kori elém térdelt, Bogi pedig megkapaszkodott a kezembe, fellépett a hátára és magasba emelt kézzel körbeforgott. A közönség tapsolt, Bogi forgott, csak forgott, mi Korival pedig fülig érő szájjal vigyorogtunk. A meghajlás után Kori és Bogi még előadtak néhány páros gyakorlatot, aztán Pali bácsi a lovaglópályához tessékelte a társaságot.

Amíg a nézők a kerítéshez álltak, Pali bácsi kihozta Csillagot a karámból. Mókást, Lópacit és Holdfényt is odavezettük a lovaglópályához, és egymás mellé kötöttük őket. Tényleg úgy festettek, mint egy család! Ácsorogtak egymás mellett, Lópacit és Holdfényt néha összenéztek, Mókás pedig hol az anyukája sörényét piszkálgatta, hol Lópacit kantárszárát kószoltgatta.

– És most, kedves közönség, kezeket a szemek elé és elő a füldugókat, mert az anyukák sikongatni fognak a vér-fagyasztó mutatványok láttán! – Azzal beállt a kör közepébe, megrendítette az ostort, és elindította lépésben Csillagot. Elsőként Kori szaladt oda hozzá. Megkapaszkodott a voltizshevederben, aztán addig lépkedett Csillag mellett, amíg fel nem vette a ritmusát, és a következő pillanatban már a hátán is volt. Néhány karlendítős mutatvány után megcsinálta

a gyertyaállást, a kézen állást, és lebukfencezett a földre. Az anyukák tényleg sikongattak. Vagyis csak az enyém meg Kincsőé. A nagy csak a fejét csóválta, Kori anyukája pedig biztos már hozzászólt az izgalmakhoz, mert ő csak a telefonjával videózott. Aztán Bogi következett. Ő, mint máskor is, cigánykerekezett, spárgázott, fejen állt és bukfencezett. A közönség hurrázott és éljenzett! Kori kistestvérei pedig egyszerre skandálták, hogy „Bogi, Bogi!”

Aztán én következtem Lópacival. Amikor Pali bácsi Lópacit ügetésbe ugrasztotta, először csak ültem rajta patogva, fél szemmel Pali bácsit vizslatva, mire ő kacsintott egyet és az mondta:

– Térdelés, hopp! – majd: – Állásba, hopp! – végül pedig: – Széttárt karokkal, voilá!

Nagyi ezt már nem bírta tovább. Láttam, hogy az ujjával fenyegette Pali bácsit, de nem mert szólni semmit, nehogy miatta essek le a lóról. Kincsőnek viszont nagyon tetszettem. A kerítésre mászva, visszafojtott lélegzettel bámult, és csak akkor sikkantotta, hogy „Éljen Csuti!”, amikor már a földön álltam a lányok mellett. Újra meghajoltunk, és amíg Koriék kivezették Csillagot, én meg Lópacit, Pali bácsi behozta Holdfényt.

Az akadálypálya most egy széles oxerből, egy egymástól távolabb eső kettes akadályból és egy virágokkal kidíszített meredek akadályból állt, ami mögé még vizes tálcat is rakunk. Pali bácsi a kezembe nyomta a kukoricacsövet, a fejére csatolta a kobakot, és felpattant Holdfény hátára.

Én meg csak álltam, és nem tudtam, mit mondjak.

– Most pedig Holdfény, a világhírű díjugrató ló és kevésbé híres lovasa, Pali bácsi következik – röhögcsélt bele a mikrofonba Kori.

Pali bácsi, hallva Kori viccelődését, elmosolyodott a bajsza alatt, aztán rám kacsintott, és meghajtotta a sarkával Holdfényt. Először csak körbejártak, hogy a nézők megcsodálhassák Holdfény tartását, járását, Pali bácsi fényes csizmáját, mindenre elszánt tekintetét. Aztán vágta ugráltak, és ráfordultak az akadályra. Az oxer lécei meg sem rezdültek. Következett a kettes ugrás. Holdfény könnyedén szelte át előbb az első lécet, majd a másodikat is. Ám amikor ráfordultak az utolsó akadályra, és Pali bácsi még jobban meghajtotta a lovát, abban a pillanatban, amikor elérték volna a meredekakadályt, Holdfény megtorpant. Pali bácsi pedig repült, egyenesen a tálca vízbe. A közönség nem szólt egy szót sem. Mindenki Pali bácsit figyelte. Nem láttuk, hogy mi van vele, mert a lécek eltakarták.

Azt hiszem, anyukámnak van még egy gyengéje a díjugratáson kívül. De nem is gyengének, inkább gyenge pontnak nevezném. Mármint a pókokat. A régi lovardában kifutott a világból, ha meglátott egyet. Ezért a néni minden reggel gondosan lesepregette a pókhálót az istállóban, nehogy anyukám gutaütést kapjon. Egyszer, amikor lóköltő hangulatban voltam, meg is ijesztettem anyut. Figyi? – kérdeztem legelészés közben. Mi lehet ez itt a sörényeden, aminek, várj csak, megszámolom, egy, kettő, három, négy, öt, hat, hét, nyolc lába van? De amikor rájött, hogy csak ugratom, akkora legyintést kaptam a farkától, hogy a hátsó patája adta a másikat.

Most, hogy így megtorpant az akadály előtt, nem tudok másra gondolni, csak arra, hogy egy pók mászkál rajta. De nem szólok! Én aztán tuti, hogy nem szólok!

Vágni lehetett volna a csöndet, csak Holdfény fújtatása hallatszott. De aztán, egyszer csak, megjelent egy kobak, majd alatta egy fej, végül pedig az egész, csuromvizes test.

– Voilá! – tárta szét a karját vidáman Pali bácsi.

olvasópéldány © Pászoriyi Pagonny

– Brávó! Brávó! – zúgott a közönség. – Brávó! – kurjantottam a mikrofonba én is. Mire Pali bácsi csak csöpögött és nevetett.

A díjugratásnak ezzel vége lett. Pali bácsi bejelentette, hogy szeretettel vár mindenkit a kétszázötvenöt év múlva megrendezendő díjugrató versenyen.

– Addig összeszedem magam én is – bolondozott.

Aztán megettük a pogácsát, ittunk rá friss málnaszörpöt, és mivel már jó későre járt az idő, elbúcsúztunk Koriéktól.

– Jövőre ugyanitt! – kiáltották Bogival az autóból.

– Ugyanitt! – integettem utánuk én is.

Kincső azt ígérte, marad még néhány napig. Ő még sosem ült lovon, úgyhogy majd megmutatok neki mindent, amit csak tudok. A csutakolást, a sörényfonást, a szénavasvillázást, de még az osztálylovaglást is.

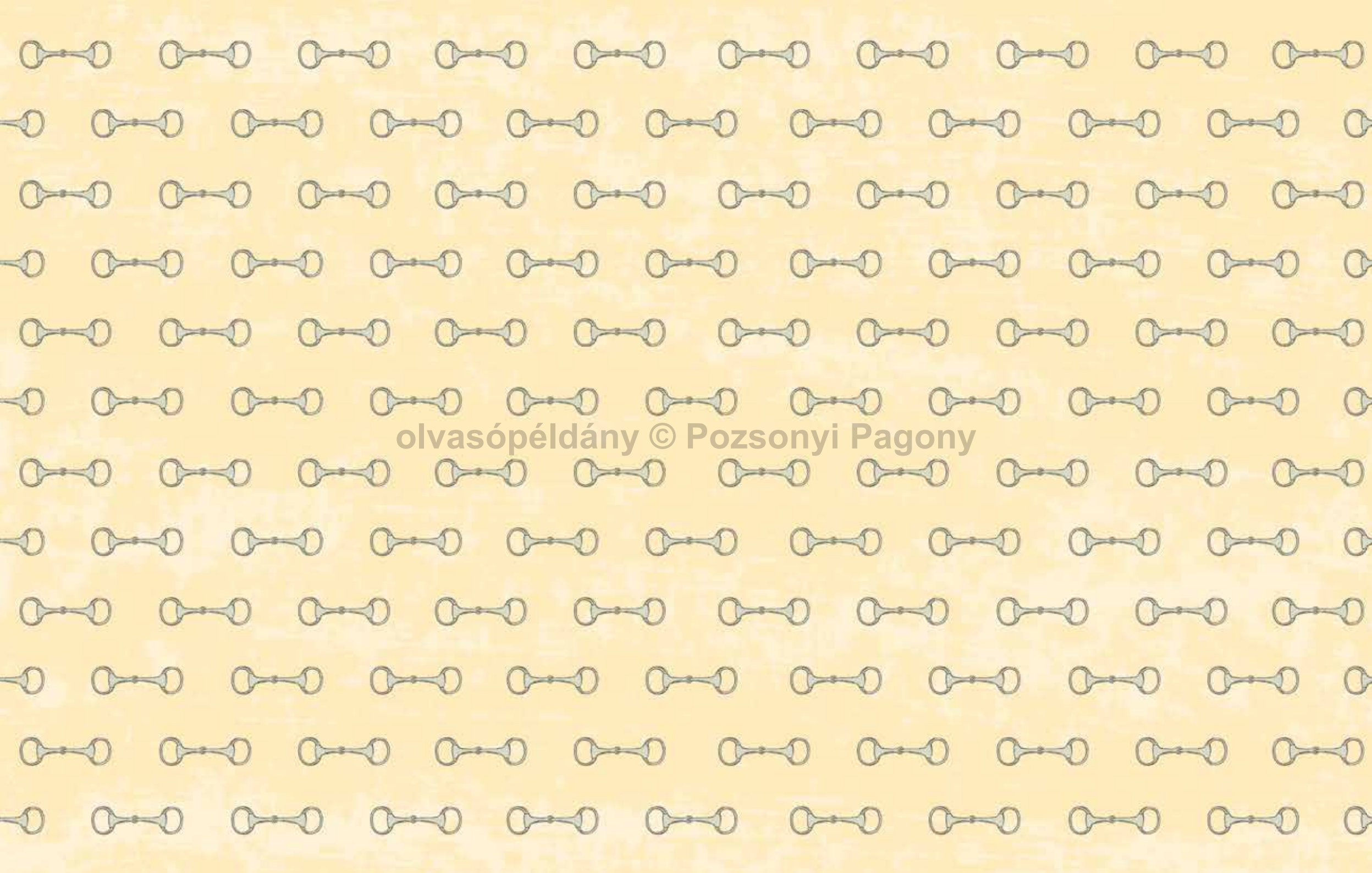
Mielőtt még hazaindultunk volna, megnéztem a bokszában Mókást.

– Nincs még vége a nyárnak – súgtam oda neki. – Ha meggyógyultál, lovagolunk majd mi ketten is!

TARTALOM

Lópaci már másé	5
Mókás, a szeleburdi csikó	12
A lószelídítés	18
Mókás megijed	22
Mókás nem fogad szót	29
Holdfény, a díjugrató ló	35
Mókás egyre okosabb	44
Mókás megismerkedik a többiekkel	52
Kori mindenkiel undok	60
A lovasbalett	69
Mókás bújócskázik	79
Csuti egyre ügyesebb	85
Mókás megszelídül	91
Mókás megsérül	99
A csavaros fagy	105
A nagy bemutató	109

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony